

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐσείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : Οἱ Τρεμορ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰφρασίς *Κ, (συνέχεια).—Ἰωάννου Βαλλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, Ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀγγ. Φραβασίλλη, (συνέχεια).— Α. Γ. Κωνσταντινίδου : ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΑΙΑ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^ν Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθῶσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ^ν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρρίνου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ τῶν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ^ν καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Α. Ξεροπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παρασχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν **Α' Τόμον** (3 περιόδου) τῆς ἑβδομάδος ἀντὶ **δραχμῶν 6**, τῆς ἀρχικῆς του τιμῆς οὐσης δρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνας, Ἱστορικαὶ, Καλλιτεχνικαὶ, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφίαι, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικά, Βιομηχανικά, Ἐκπαιδευτικὰ, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάσθησαν οἱ ἐγκριτωτέροι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστασία τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δήποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Οἱ Τρεμορ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Ἀκριβῶς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶχεν ὑπηρεσίαν.

Ὁ ὑπηρετὴς τὸν καθυσήχασεν. — Ἰσως εἶναι ψευδὴς διάδοσις, ὑπέλαβε, διότι δὲν πρέπει νὰ πιστεῦται ὅ,τι λέγεται!

Ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἦτο ἐκτάκτου γενναιότητος, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπωφελεῆ ἀποστολὴν, ἣν εἶχε νὰ ἐκπληρῶσῃ θὰ διήρχετο διὰ μέσου σώματος Βαυαρῶν ἢ Σαξῶνων. Ἐσκέφθη πρὸς τούτοις, ὅτι δὲν ἦτο ἄνθρωπος τοῦ πολέμου, ἀλλ' εἰρηνικὸς χαρτοφύλαξ καὶ ἄνθρωπος τῆς γραφίδος· ὅτι δὲν συλλαμβάνουσι τοὺς ἀνθρώπους ἀνευ λόγου, καὶ ὅτι δὲν φονεύουσιν ὅταν οὗτοι ὦσιν ἀβλαβεῖς πολῖται, καὶ ἔτριψεν ἐκ νέου τὰς χεῖρας.

Ἡ τετάρτη Δεκεμβρίου 1870 ἦτο ἀξιολόγος δι' αὐτόν· θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ ὀρειότερα ἡμέρα τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Ὁ κύριος Δελαρόκ θὰ ὑπέβαλλε πρὸς ὑπογραφήν τῷ πλουσιωτέρῳ αὐτοῦ πελάτῃ, πρᾶξιν, ἣτις θὰ τῷ ἀπέφερε μεγάλην ἀμοιβήν.

Ἡδύνατο νὰ περιφρονήσῃ τὴν πενίαν τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης καὶ ν' ἀγοράσῃ, ἐν εἰρήνῃ, μίαν ἔπαυλιν.

— Ἄς σπεύσωμεν, φίλε μου, ἄς σπεύσωμεν, εἶπεν εἰς τὸν Ἰάκωβον, ὅστις τῷ ἐχρησίμευε καὶ ὡς γραφεύς. Ἄς φύγωμεν.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί, ὅστις τὸν ἐξέλεξε διὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην περίστασιν, ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνων, οἵτινες ὑπομονὴν δὲν ἔχουσιν, ἀλλῶς τε δὲ αἱ παραγγελίαι αὐτοῦ ἦσαν ὀρισμέναι, διαγεγραμμέναι σαφῶς, ἐπιτακτικαί, εὐκρινέσταται.

Συνήθως ὁ μαρκήσιος ἐπεφόρτιζε τὸν κύριον Δελαρόκ διὰ μόνας τὰς ὑποθέσεις τῶν εἰς Μορβὰν κτημάτων αὐτοῦ, διὰ τὴν

πώλησιν τούτέστι τῶν δασῶν του, τὰς ἀγορὰς μικρῶν κτημάτων καὶ τινὰς ἄλλας ἀσημάντους πράξεις. Ἀλλ' οἱ Παρίσιοι ἐπολιορκοῦντο.

Αἱ ταχυδρομικαὶ δὲ περιστεραὶ δὲν ἐδέχοντο παραγγελίας πρὸς σύνταξιν γαμηλίων συμβολαίων.

Ὁ κύριος δὲ Τανναί ὅθεν εἶχεν ἀποστείλει εἰς τὸν ἐν Σατώ-Σινὸν συμβολαιογράφον του, ἐπὶ τῇ περιπτώσει τοῦ γάμου αὐτοῦ μετὰ τῆς Σολανζῆς Φαρζεάς, τὰς διαταγὰς του ἐν λεπτομερείᾳ, χωρὶς οὐδὲν νὰ παραλείψῃ, οὔτε τὴν σύνταξιν, ἣν ἐμελλε νὰ χορηγήσῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς τῆς μελλονύμφου, ὅπως δυνηθῶσι νὰ ζήσωσιν ἐντίμως, οὔτε τὴν ἐπιχορήγησιν τῇ μαρκησίᾳ, ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ, οὔτε τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ υἱοῦ τῆς Σολανζῆς, ὄρου, ἀνευ τοῦ ὁποίου ἡ συγκατάθεσις δὲν θὰ ἐδίδατο.

Ὁ μαρκησίος ἦτο τόσῳ σαφῆς, ὥστε ἀντίρρησις δὲν ἐπετρέπετο.

Χάρις εἰς τὰς τοιαύτας παραγγελίας του ὁ κύριος Ἀναβέρτος Δελαρόκ εἶχε συντάξῃ διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς πράξιν, ἐν ἣ οὐδεὶς ἐλησημονεῖτο καὶ ἐν ἣ ρηταὶ διατυπώσεις, δωραὶ, ὁμολογίαι τινές, ἦσαν συντόμως ἀνεπτυγμέναι, τοποθετημέναι, λεπτολογημέναι ἐν τάξει, ἐν μακρᾷ σειρᾷ ἄρθρων, οὕτως ὥστε ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ τὸ συμβόλαιον ἐκεῖνο ὡς ἀριστούργημα εἰς τὸ εἶδός του.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν ἄνθρωπος τῶν τύπων.

Διὰ τοὺς τύπους οὐδεὶς τῶν συναδέλφων του ἐν τῇ περιοχῇ, καὶ ἀπώτερον ἀκόμη, ἡδύνατο νὰ καυχήθῃ ὅτι θὰ τὸν ἐμιμεῖτο.

Ἐὰν ἐμμένωμεν εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ χαρακτῆρός του, τοῦ ἐν γένει παιδαριώδους, τοῦτο πράττομεν, διότι ὡς ἐκ τοῦ ἔρωτος τούτου πρὸς τοὺς τύπους, προέκυψαν θλιβερὰ γεγονότα.

Μεγάλα συμβάντα ἔχουσιν ἐνίοτε ἀσημαντον ἀφορμὴν.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἦτο εὐχαριστημένος εἰς ἄκρον διὰ τὸ ἔργον του ἐκεῖνο.

Ἦτο καθ' ὅλα ἐν τάξει καὶ δικαίως ἐκαυχᾶτο διὰ τοῦτο.

Ὁ μᾶλλον πεφωτισμένος συμβολαιογράφος τῶν Παρισίων ἐὰν κατέβαλλε τὰ φῶτά του καὶ τὰ συνήνου μετὰ τῶν λοιπῶν συναδέλφων αὐτοῦ, δὲν ἤθελε κατορθώσει τι καλλίτερον.

Τὸ συμβόλαιον τοῦτο θὰ ἦτο ἐντελῶς ἀπρόσβλητον.

Δὲν ἔμενεν ἄλλο, ἢ νὰ μεταβῆ εἰς Σεβάν καὶ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ἀκριβῶς τὴν ὠρισμένην ὥραν.

Ὁ μαρκήσιος τῷ εἶχεν ὀρίσει τὴν ἐνδεκάτην.

Καὶ ἦτο ἡ ὀγδόη.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἐπέρανε τὸν στολισμὸν αὐτοῦ, ἔδωσε τὸν λευκὸν λαίμοδέτην του, περιεβλήθη ἐπενδύτην ἐπεραμμένον σισύρα ἐπὶ τοῦ ἑορτασίου ἐνδύματός του, ἐφόρεσε τὰ χειρόκτιά του, καὶ ἔλαβεν ὑπὸ μᾶλης τὸ πολύτιμον χειρόγραφον, ὅπερ θὰ τῷ ἀπέφερε μεγάλα κέρδη.

Ὡς μόνον δὲ ὄπλον εἶχε τὴν μακρὰν ἐκ πτεροῦ χηνὸς γραφίδα του.

Ἡ ὄξεια ρίς του, τὰ μεγάλα ὄτά του, τὰ πρασινωπὰ ὄμματά του, τὸ εὐρύ του μέτωπον, τὸ γυμνὸν τριχῶν, διότι ὁ κύριος Δελαρόκ καὶ τοὶ νέοι ἐφαλακροῦτο ὀλονέν, καὶ ἐπὶ τέλους τὸ στρογγύλον αὐτοῦ πρόσωπον καὶ αἱ ἐξέχουσαι κατὰ τὰ μῆλα παρεαί του, ἐμαρτύρουν τὴν αὐταρέσκεϊαν καὶ εὐχαρίστησιν αὐτοῦ.

Καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτετο ἢ τὴν ἀμοιβήν του.

Συμβολαιογράφος ἐπαρχιῶν δὲν ἔχει τὴν τύχην νὰ συντάτῃ συχνάκις τοιαῦτα συμβόλαια, διότι οἱ παρισινοὶ τ' ἀπορροφῶσιν ὅλα.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἐλησμόνει τὸν κρότον τοῦ πυροβόλου, ὅστις τὴν προτεραιάν ἀντήχει εἰς λευγῶν τινῶν ἀπόστασιν πρὸς δυσμάς, τοὺς προσκόπους τῶν Οὐλάνων καὶ τοὺς λευκοὺς θωρακοφόρους, οἵτινες ἐφθασαν μέχρι τῶν θυρῶν τῆς πόλεως, καὶ οὐς θ' ἀπῆντα ἴσως καθ' ὁδόν.

Ἡ ἀμαξία του ἔτρεχε διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Σατώ-Σινόν.

Εἰπόμεν ἀράματα ὅτι οὐδένα ἀπῆντησεν.

Τὸ ταξιδίδιον ἔληξεν ἀνευ συμβάντων.

Οὐδεὶς, οὐδὲ κἂν πλανόδιος διαβάτης, ἐφάνη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁδοιπορίας τοῦ συμβολαιογράφου.

Ὁ ἵππος ἐκάλπασε κανονικῶς ἐπὶ τῶν ἀνωφερειῶν καὶ κατωφερειῶν, χωρὶς οὐδεὶς ὀπλίτης νὰ φανῆ ἢ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ.

Τὴν δεκάτην καὶ τρία τέταρτα διέσχισε τὴν πλατείαν τοῦ Σεβάν.

Τὰ πάντα ἐκεῖ εὐρίσκοντο ἐν τάξει.

Χωρικοί τινες, δύο ἐργάται καὶ Βικέντιος ὁ σανδαλοποιὸς συνδιελέγοντο πρὸ τῆς δημαρχίας, καὶ περιεκύκλωσαν τὸν συμβολαιογράφον ἐρωτῶντες αὐτὸν ἐὰν ἐγνώριζέ τι πλεϊότερον ἐκεῖνων.

Οὐδεὶς ἐγνώριζε τί συμβαίνει, μεγίστη δὲ ἀβεβαιότης ἐπεκράτει περὶ τῶν κινήσεων τοῦ στρατοῦ ἠγγόνου καὶ τὴν πορείαν καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ, ὡς καὶ τὰ σχέδια καὶ τοὺς σκοποὺς του.

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὁ κύριος Δελαρόκ εὐρίσκειτο πρὸ τῶν προπυλαίων τοῦ πύρ-

γου. Οὐδεὶς αὐτοῦ ἦτο ἀκριβέστερος.

Κατῆλθε τῆς ἀμαξίας, ὁ δὲ Βροδὲν ὁ ἵπποκόμος τὸν ὑπέδεχθη.

Ὁ ἵππος αὐτοῦ διέγραψε μέγιστον κύκλον, ὅπως φθάσῃ εἰς τοὺς ἀπεράντους σταύλους τοῦ πύργου.

Ἦσαν κενοί.

Οὔτε ἀμαξηλάτης ἐξ ἐπαγγέλματος, οὔτε ἵπποι εὐρίσκοντο ἐκεῖ· μόνον δὲ εἰς τὸ πλησιέστερον διαμέρισμα, πρὸ ἀφθόνου καὶ δροσεροῦ χόρτου οἱ ταχυδρομικοὶ ἵπποι, οἵτινες μετέφερον τὴν προτεραιάν τὸν μαρκήσιον, ἀνελάμβανον δυνάμεις, ὅπως μεταφέρωσιν αὐτὸν ἐκ νέου μετ' ὀλίγας ὥρας, οὐχὶ πλέον μόνον, ἀλλ' ἐν συνοδίᾳ τῆς θαυμασίας συντρόφου, ἣν ὁ δήμαρχος καὶ ὁ ἐφημέριος θὰ τῷ παρέδιδον δεσμευμένην διὰ δεσμῶν, οἵτινες θὰ ἦσαν ἀδιάρρηκτοι.

Ὁ ἵπποκόμος ἐχαιρέτισε τὸν συμβολαιογράφον, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι μέγα πένθος ἐνέσκηψεν ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκείνῃ ἀριστοκρατικῇ κατοικίᾳ.

Τὰ παραπετάσματα ἦσαν καταβιβασμένα, οὐδεμία δὲ κίνησις ἀνθρώπων ἐφαίνετο ἐν τῷ κήπῳ, οὔτινος τὰ μεγάλα δένδρα, γυμνὰ φύλλων, ἐφαίνοντο ὡς εἰ ἐπένθου καὶ αὐτά.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος ἦλθεν ἠρώτησεν ὁ κύριος Δελαρόκ.

Ὁ Βροδὲν προσέκλινε.

— Μὲ περιμένει;

Ὁ Βροδὲν προσέκλινε καὶ πάλιν.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν;

Ἡ αὐτὴ ἀπάντησις.

— Εἶναι μόνος;

Ὁ Βροδὲν προσέκλινε τετάρτην ἤδη φοράν.

Κηπουρός τις ἐκαθάρριζε μελαγχολικῶς τὰς ἔμπροσθεν τοῦ παρεκκλησίου δειροστοιχίας, οὔτινος αἱ θύραι ἦσαν ἡμιανοικταί.

— Ἐκεῖ θὰ τελεσθῇ ὁ γάμος; ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ συμβολαιογράφος.

— Ἐκεῖ, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Βροδὲν ὑψῶν τοὺς ὄμους· εἶναι λυπηρόν.

— Λυπηρόν, ἴσως, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κύριος Δελαρόκ, ἀλλ' εἶναι ἡ ὠραιότερα πράξις ἐξ ὅσων μέχρι τοῦδε συνέταξα.

Τοῦτο τὸν ἐνδιέφερον.

Ἐνδεκα ὥραι ἐσήμανον εἰς τὸ ὥρολόγιον τοῦ πύργου.

Εἰς τὸν τελευταῖον αὐτοῦ ἦγον ὁ κύριος Ἀνσβέρτος-Παῦλος-Λουδοβίκος-Δελαρόκ, τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτοῦ τὸ πληρὲς χαρτίων ἔχων ὑπὸ μᾶλης, διῆλθε τὰ προπύλαια.

Ἡ θύρα ἠνεψῆθη.

Εἰς τῶν φυλάκων ἐν στολῇ, χάριν τῆς τελετῆς, ἐχαιρέτισε τὸν συμβολαιογράφον ἐν σιωπῇ, ὡς ὁ Βροδὲν, διέσχισε, προηγούμενος αὐτοῦ, τὸν πρόδρομον, κεκοσμημένον δι' ἐσφαγμένων ἐλάφων, κεφαλῶν λύκων καὶ ὀδόντων ἀγριοχοίρου, ἠνοιξε τὰ δύο φύλλα θύρας λίαν ὑψηλῆς, ἐχούσης ἀέτωμα γεγλυμμένον καὶ ἀνήγειλεν:

— Ὁ κύριος Δελαρόκ.

Ἡ εὐρεῖα αἴθουσα τοῦ Σεβάν, παρίστα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην παράδοξον ὄψιν.

Τέσσαρες καλλιεργηταὶ τοῦ κτήματος, προσκληθέντες ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες τῷ κυρίῳ αὐτῶν, ἐκάθητο εἰς τὰ ἄκρα ἀνακλίντρον, οὔτινος οὐδὲ τὸ ἐπίστρομα κἂν εἶχεν ἀφαιρεθῆ.

Τὰ πλεῖστα τῶν ἐπίπλων ἦσαν κεκαλυμμένα.

Λεπτὸν ὕφασμα περιέβαλλε τὸ κάτοπτρον.

Ὁ Φαρζεᾶς περιεβλημένος τὸ τοῦ φύλακος ἔνδυμα, δυσηρεστημένος καὶ κατηφής, ἴστατο ὀρθίος παρὰ τῇ Καταλίνα, ἐνδεδυμένη ἀπλῶς, ὡς ἐνεδύετο κατὰ τὰς ἐορτάς, ὅτε μετέβαιναν εἰς τὴν λειτουργίαν.

Ὁ μαρκήσιος ἠγέρθη προθύμως καὶ προσῆθ πρὸς τὸν συμβολαιογράφον ψιθυρίζων χαμηλοφώνως:

— Ἐπὶ τέλους!

Καὶ παρουσιάζων πρὸς αὐτὸν τὴν μελόνυμφον:

— Ἡ δεσποινὶς Φαρζεᾶς! τῷ εἶπεν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ συμβολαιογράφου ἐξέφρασε μεγίστην ἐκπλήξιν.

Εἶχεν ἰδεῖ εἰκοσάκις τὴν Σολάνζην ὅτε ἦτο ἀκόμη παιδίον καὶ ὅμως ἐδυσκολεύετο νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ· τόσῳ εἶχε μεταβληθῆ.

Ἡ νεόνυμφος ἦτο μελανὰ ἐνδεδυμένη.

Ἐφερον ἐσθήτα ἐκ μεταξῆς, χρώματος ἀμαυροῦ, τριχάπτοις κεκαλυμμένην, τῆς ὁποίας τὸ κάτω μέρος διέφευγε τῇ ἐνυδρίδι δι' ἧς περιεβάλλετο πέπλος ἐκάλυπτε τὴν κόμην τῆς, πίπτων περίξ τοῦ τραχήλου αὐτῆς.

Καὶ αὐτὴ ἐπίσης, ὡς καὶ ὁ συμβολαιογράφος, εἶχε φθάσει ἀκριβῶς τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν.

Διὰ κινήματος πλήρους χάριτος ἀφῆρεσε τὸν πέπλον αὐτῆς, ἔρριψε τὸ ἐπανωφώριόν τῆς ἐπὶ ἔδρας καὶ ἔστη ὀρθία καὶ ἀσκεπῆς ἐνώπιον τῆς ἐστίας.

Τὸ ἔνδυμά τῆς ἦτο μόλις ἀνοικτόν, ἐπιτρέπον νὰ διαφαίνηται τὸ θαυμασίον αὐτῆς στήθος.

Ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ψιθυρισμὸν θαυμασμοῦ.

Ἡ ἐρυθρὰ μέταξα, δι' ἧς τὸ ἐπανωφώριον ἦτο ἐπεραμμένον, ἐφαίδρυνε μόνη διὰ τῶν ζωνῶν αὐτῆς χρωμάτων, ὑπὸ τὴν λάμψιν ἀκτίνας ἠλιακῆς, εἰσερχομένης διὰ τοῦ ὑψηλοῦ παραθύρου, τὸ ραβδωτὸν ὕφασμα, δι' οὗ τὰ ἐπιπλά ἦσαν κεκαλυμμένα καὶ τὴν ἀτακτον καὶ μελαγχολικὴν ὄντως ἐκείνην ὄψιν τῆς αἰθούσας.

Αἱ ἀρχαῖαι εἰκόνες τῶν προγόνων του, στραταρχῶν, θωρακοφόρων, ἐπικλήρων, αὐστηρῶν ἐν ταῖς ἐκ δαμασκηνοῦ ὑφάσματος ἐσθήταις αὐτῶν, μαρκησίων, παιπάλῃ πεπασμένων, ἀρχόντων, μετὰ τὰ στενὰ ἐξ ἀνακρόκου ἐνδύματα αὐτῶν καὶ τὰ μακρὰ ἐσωκάρδιά των, ἱεραρχῶν, μετὰ ἰοχρῶν μακρῶν ἐσθήτων, ἠτένιζον ἐκ τοῦ ὕψους, ἐν ᾧ ἐκρέμαντο, τὴν σκηνὴν ταύτην, οἰοεὶ κύπτουσαι μετὰ περιεργείας

πρὸς τὴν ἐξαισίαν ἐκείνην χωρικήν, ἥτις εἰσῆρχετο ἐν τῇ οἰκογενεῖα τῶν καὶ παρ- εἶχεν αὐτοῖς τὸ ἀγνωστοντέως θέαμα δυσ- αναλόγου ἐνώσεως ἐνὸς Τανναί μετὰ μιᾶς κόρης τοῦ λαοῦ.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἐκάθησε πρὸ τραπέ- ζης, κεκαλυμμένης διὰ οὐρανοχρόου βε- λούδου καὶ τὰ ἄκρα ἐχούσης ἐκ κεχρωσω- μένου ὀρειγάλκου, ἐφ' ἧς ἦσαν πάντα τὰ ἀναγκαιούντα πρὸς γραφήν, ὡς συμβαίνει ἐν τοῖς θεάτροις. Ἦνοιξε βραδέως τὸ χαρ- τοφυλάκιόν του, ἔθεσε τὴν μακρὰν γραφίδα πρὸς τὰ δεξιά του, καὶ δι' ἐπισήμου τό- νου, περιφέρων περὶ αὐτὸν βλέμμα εὐ- χαριστήσεως, ἠρώτησεν:

— Εἴμεθα πάντες; ὁ κύριος μαρκή- σιος δὲν περιμένει ἄλλον νινά;

Ὅπως ὁ φύλαξ καὶ ὁ Βροδέν, οὕτω καὶ ὁ μαρκήσιος, προσέκλινεν, ἀλλὰ ψυχρότε- ρον ἐκείνων.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἔλαβε διὰ τῆς ἀρι- στερᾶς αὐτοῦ τὸ συμβόλαιον, τὸν καρπὸν τῶν ἀγρουπιῶν του, ἔβηξε δις ἢ τρίς, ἀνήγειρε τὰς χειρίδας τοῦ φορέματός του καὶ ἤρχισεν ἀναγινώσκων μεγαλοφώνως καὶ εὐκρινῶς:

«Ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀνσέρτου- Παύλου-Λουδοβίκου-Δελαρόκ, διαμένοντος ἐν Σατώ- Σινόν ἐνεφανίσθησαν, ἀφ' ἐνὸς μὲν...»

Μόλις εἶχεν ἀναγνώσει τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ὁ μαρκήσιος ἤρξατο ζωηρῶς ἀνυπομο- νῶν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Δελαρόκ, εἶ- πεν. Ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἀπαραίτητος;

— Βεβαίως, κύριε μαρκήσιε.

— Εἰς ὁμαλὰς περιστάσεις, ἀλλὰ σή- μερον, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπογράψωμεν χωρὶς αὐτὴν τὴν...

Ἦθελε νὰ εἴπῃ: «φλυαρίαν», ἀλλ' εὐ- τυχῶς διεκόπη ἐγκαίρως.

Ἄλλ' ἂν δὲν ἐπρόφραεν ἐκεῖνος τὴν λέ- ξιν, ὁ συμβολαιογράφος ἐντούτοις τὴν ἐμάντευσεν.

Φλυαρία! ἡ προσβλητικὴ ἐκείνη λέ- ξις τὸν ἐτάραξε προφανῶς.

— Ἀλλὰ... ἀντεῖπεν ἐκεῖνος δάκνων τὰ χεῖλη.

— Ἐννοῶ πολὺ καλὰ. Εἶναι οἱ τύποι, ἀλλ' αἱ περιστάσεις ἐπεΐγουσιν.

— Ἐντούτοις ὁ νόμος...

— Αἱ στιγμαὶ εἶναι πολὺτιμοι.

— Εἶναι σπουδαῖον, οὐσιῶδες, ἀναπό- φευκτον καὶ ὑποχρεωτικόν, ὥστε οἱ συμ- βαλλόμενοι καὶ οἱ μάρτυρες νὰ ἔχωσι γνῶσιν τῆς πράξεως, ἣν θὰ ὑπογράψωσιν.

Ἡ ταραχὴ τοῦ μαρκησίου μετεβλήθη εἰς ὀργήν.

Ἐξήγαγε τὸ ὠρολόγιόν του, καὶ τὸ παρετήρησεν.

— Ἐνδεκα καὶ ἡμισυ, εἶπε· ποτὲ δὲν θὰ τελειώσωμεν.

— Θὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχήν σας, κύριε μαρκήσιε, ὅτι ὑμεῖς αὐτὸς προσ- διωρίσατε τὴν ὥραν, καὶ συνειβίζω νὰ ἤ- μαι ἀκριβέστατος.

— Ἐχετε δι' ὅλα πρόχειρον τὴν ἀπάν- τησιν· ἔστω λοιπόν, εἶχον ἄδικον.

Ἡ Σολάνζη ἀπηύθυνε βλέμμα ἰκετευ-

τικὸν πρὸς τὸν κύριον δὲ Τανναί, ὅστις εἶχεν ἐγεγρηθῆ.

— Ἄς ὑποκύψωμεν λοιπόν, εἶπεν· ἐξα- κολουθήσατε.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἀνέμενε τὴν διατα- γὴν ταύτην.

Ἀνέστυρε καὶ πάλιν τὰς χειρίδας του καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἀνάγνωσιν.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐβυθίσθη εἰς τὴν ἔδραν του καὶ καλύψας διὰ τῶν νευρικῶς κι- νουμένων χειρῶν του τοὺς ὀφθαλμούς, κα- τέτρωγε διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Σολάν- ζην, ὅπως ἀντλήσῃ ὑπομονήν, στέλλων ἐνδομύχως τὸν τυπικὸν ἐκείνον συμβο- λαιογράφον εἰς τὸν διάβολον.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ φύλακος ἦτο θελκτι- κωτάτη.

Ἡ συγκίνησις ἡ πιέζουσα τὴν καρδίαν της ἐπορφύρου τὸ πρόσωπόν της καὶ ἐδι- πλάσιαζε τὴν καλλονὴν της.

Ὁ κύριος Δελαρόκ οὐτα συλλαβὴν πα- ρέλειπεν ἐκ τοῦ ἔργου αὐτοῦ· δὲν ἐχάρισεν εἰς τὸν εὐγενῆ πελάτην του οὐδένα τῶν τίτλων του καὶ οὐδεμίαν περίοδον ἀφῆκεν.

Ἀποσιωπῶμεν τ' ἀτελεύτητα ἄρθρα, ἅτινα ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως.

Ἐν ἐκ τῶν πρώτων ἄρθρων εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«Ἐνεκ τῶν συναπομένου γάμου, ὁ μαρκήσιος Ὀλιβιέρος δὲ Τανναί ἀναγνωρίζει ὡς υἱὸν του τὸ παιδίον, τὸ γεννηθὲν εἰς Κορμέλι τὴν 16 Φεβρουα- ρίου 1868 καὶ ἐγγεγραμμένον εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βι- βλία τοῦ δήμου ἐκείνου ὑπὸ τὸ ὀνοματεπώνυμον Ὀλι- βιέρος Φαρζεάς. Ἐπομένως, τὸ ρηθὲν παιδίον θέλει ἀπολαμβάνει τῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων νομί-μου υἱοῦ καὶ θέλει φερεῖ τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς τί- τλους τοῦ πατρὸς του.»

Μειδίμα ὑπεροφίας ἐφάνη ἐπὶ τῶν χει- λῶν τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Ἐπετύγγανε τοῦ σκοποῦ της.

Συγχρόνως ἡ καρδία της ἐμαλάχθη.

Διὰ πρώτην ἴσως φοράν, ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ μαρκησίου ἡδύτερον βλέμμα· ἠννόησε, μεταξὺ τῶν προγόνων ἐκείνου εὐρεθεῖσα, τῶν τόσῳ τῶν ἰδικῶν της διαφερόντων, καὶ οἵτινες καθίσταντο πρόγονοι τοῦ τέ- κνου της, ἐν τῇ μεγαλοπρεπῇ ἐκείνῃ αἰ- θούσῃ, τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἐνέ- πνευσεν εἰς τὸν ἄνδρα, ὅστις τὴν ἀνύψου μέγχις αὐτοῦ.

Συνεικινήθη ὡς ἐκ τούτου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐπλήσθησαν δα- κρύων εὐγνωμοσύνης.

Ἐπὶ στιγμὴν ὁ Ὀλιβιέρος ἠδυνήθη νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐκάμφθη ἐπὶ τέλους καὶ ὅτι παρεδίδοτο εἰς αὐτόν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐλησμόνησε τὰ πάντα· δὲν ἤκουε πλέον τὴν μονότο- νον φωνὴν τοῦ συμβολαιογράφου, ἀκατα- πονήτως ἐξελίσσοντος τὰς παραγράφους τοῦ συμβολαίου του, ὡς εἰ διήρχετο τὰς ἀτραπούς θελζικαυδίου κήπου.

Ὁ μαρκήσιος ἐβυθίζετο ἐν τῷ ἀποθαυ- μασμῷ τοῦ ἀξιολατρεύτου πλάσματος, ὅ- περ μετ' ὀλίγον θὰ τῷ ἀνῆκεν.

Καὶ ὁ καιρὸς ἔφευγε, χωρὶς νὰ προσέχη εἰς αὐτόν.

Οἱ τέσσαρες καλλιεργηταὶ ἤκουον ἀ- πλῆστως.

Οἱ ἀριθμοὶ, οὓς ὁ συμβολαιογράφος ἀ- πῆγγελεν ἐπιχαρίτως, τοῖς ἐφάνιντο φαν- τασιώδεις.

«Ἄρθρον 20.— Ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ συ- ζύγου αὐτῆς, ἡ μέλλουσα σύζυγος ἐπιζῶσα θὰ ἀπο- λαμβάνῃ εἰσόδημα καθαρὸν διακοσίων χιλιάδων φράγκων, εἰς βᾶρος τῆς περιουσίας τοῦ μελλονόμενου.

Ἄρθρον 26.— Ὁ κύριος μαρκησίου δὲ Τανναί πα- ραχωρεῖ τῷ κυρίῳ καὶ τῇ κυρίᾳ Φαρζεάς, πατέρα καὶ μητέρα τῆς μελλονόμενου, ἐτήσιαν σύνταξιν εἴκοσι χι- λιᾶδων φράγκων ἰσοθίως, πληρονομήν κατὰ τριμη- νίαν ὅπου δῆποτε ἀποφασίσουν νὰ κατοικήσωσιν.»

Ὁ Φαρζεάς ἐγόγγυσε ὑποκώφως.

Ἦθέλησε ν' ἀντεῖπῃ, ἀλλ' ἡ Καταλίνα, ἔθεσε τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ βραχίο- νός του, καὶ τὸν ἐκράτησε.

Βλέμμα δὲ τῆς Σολάνζης τὸν ἔπεισεν ἐντελῶς.

Ὁ κύριος Δελαρόκ ἔφθασεν ἐπὶ τέλους, μετὰ μακροὺς ἐλιγμούς, εἰς τὸ συμπέ- ρασμα:

«Συνταχθὲν καὶ ὑπογραφὴν τὴν τετάρτην Δεκεμ- βρίου, τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐβδομηκοστοῦ ἔ- τους εἰς τὸν πύργον τοῦ Σεβὰν καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν...» εἶποντο τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ἐπαγγέλματα τῶν μαρτύρων.

Μεθ' ὃ ὁ συμβολαιογράφος προσέφερε τὴν γραφίδα εὐγενῶς εἰς τὴν νεόνυμφον, κινῶν τοὺς νεφρούς, καὶ τοὺς βραχίονας αὐτοῦ ἐπιχαρίτως.

Ἡ Σολάνζη τρέμουσα ἔθεσε τὴν ὑπο- γραφὴν αὐτῆς ἐπὶ τῆς περγαμηνῆς, καὶ ἐμονογράφησε τὰ παρὰ τοῦ κυρίου Δελα- ροκ ὑποδειχθέντα μέρη. Ὁ κύριος Δελα- ροκ ἠσθάνετο ὑπερτάτην εὐχαρίστησιν ἀ- κολουθῶν τὰς κινήσεις τῶν ὠραίων ἐ- κείνων δακτύλων.

Ἐπειτα μετεβίβασε τὴν γραφίδα εἰς τὸν κύριον μαρκήσιον.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἔλαβε θλίβων τὴν προσ- φέρουσαν αὐτὴν χεῖρα, ἔκυψεν ὑπὲρ τὴν τράπεζαν καὶ ἐχάραξε ταχέως καὶ στε- ρεῶς πιέζων τὴν γραφίδα, τὸ ὄνομά του. Ἐμονογράφησε τὰς παραπομπάς, καὶ ἀ- φῆκε τὸν συμβολαιογράφον νὰ περατώσῃ τὴν ὑπογραφὴν μετὰ τῶν Φαρζεάς καὶ τῶν μαρτύρων.

Σύρων δὲ κατόπιν τὴν Σολάνζην πλη- σίον παραθύρου, τῇ εἶπε διὰ φωνῆς συγ- κεινημένης:

— Μετὰ μίαν ὥραν, Σολάνζη, θὰ μοὶ ἀνήκῃς. Θὰ λυπηθῆς διὰ τοῦτο;

— Ἡ γενναιότης σου ὑπῆρξεν ἀρκουν- τως μεγάλη, ἀπῆντησεν ἐκείνη, ὥστε νὰ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω.

Καὶ πράγματι, οὐδ' αὐτὴ εἴξευρε πλέον τί ἐσκέπτετο ἢ τί ἐπόθει.

Ἡ πραγματοποίησις τῶν χιμαιρῶν καὶ ὀνειρῶν της, τὴν ἐτάρασεν.

Ἡ θυσία τοῦ ὑπερηφάνου καὶ ἀλαζό- νος ἐκείνου ἀνδρός τὴν ἔρριπεν εἰς εἶδος παραλογισμοῦ, διότι πρὸς χάριν της ἐξε- τίθετο εἰς τοὺς σαρκασμοὺς καὶ τὰς προ- λήψεις τῆς κοινωσίας.

Ἐὰν ἡδύνατο νὰ τὴν ἀρπάξῃ τὴν ἰ- δίαν ἐκείνην στιγμὴν, θὰ ἐθριάμβευε κατὰ τοῦ μίσους της, ἢ μάλλον κατὰ τῆς ἀντιπαθείας καὶ τῶν ἀναμνήσεών

της, διότι τὸ μῖσος αὐτῆς ἐτάκη ὡς κηρὸς παρὰ τὴν φλόγα ἐστίας τεθειμένος.

Ἄλλ' ὁ συμβολιογράφος μὲ τὰς βραδύτητάς του κατώρθωσεν, ὥστε ὁ πελάτης αὐτοῦ ν' ἀπώλεση πολύτιμον ὄφρα.

Πόσαι μάχαι δὲν διεκυβεύθησαν δι' ἀπώλειαν βραχυτέρου χρόνου!

Ἄμαξά τις, ἐστάθμευε πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ μεγάρου.

— Ἐμπρός, κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος ὁρμῶν πρὸς τὸ ὄχημα, ἄς σπεύσωμεν.

Δύο ὄρακι ἐσήμαινον, ὅτε ἀφίχθησαν πρὸ τῆς Δημαρχίας τοῦ Σεβάν.

Ὁ γέρον Τρεμόρ ἀνέμενε τὸν κύριον δὲ Τανναί.

Πρὸ αὐτῆς οἱ χωρικοὶ ἐξήταζον μετὰ περιεργείας τὴν συνοδίαν.

Οὐδὲν ἐφαίνετο προδιδόν, ὅτι αἱ ἀπειλαὶ τοῦ στρατηγοῦ φόν Γκέμπεν θὰ ἐπραγματοποιούντο.

Ὅταν ὁ μαρκήσιος κατῆλθε τῆς ἀμάξης πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἰκοδομήματος, παρεμφεροῦς πρὸς πρεσβυτέριον χωρίου, ὅπερ ἐχρησίμευε συγχρόνως ὡς Δημαρχεῖον, ὡς σχολὴ καὶ ὡς κατοικία τοῦ δημάρχου, δύο περίεργοι κεφαλαὶ ἐφάνησαν εἰς τὰ παράθυρα τοῦ Πριερέ.

Ἦσαν κεφαλαὶ γυναικῶν.

Ἡ μία, ἀνθηρὰ καὶ δροσερά, ἦτο ἡ τῆς μνηστῆς τοῦ Βρισέ, τῆς Ρόζας, τῆς πρῶν θλασμηπόλου τῆς ἀποθανούσης, τῆς φίλης τῆς ἡ ἑτέρα — ξηρὰ καὶ ἐρρυτιδωμένη, ὡς μῆλον μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χειμῶνος, ἐν τοῖς ἀχύροις φυλαττόμενον — ἦτο ἡ τῆς ὑπηρετριάς τῶν Τρεμόρ.

Οὐδὲν πρόσωπον ἀνδρὸς ἐφάνη. Οὔτε ὁ μπάρμπα - Σαδουῖνος οὔτε οἱ τέσσαρες λατόμοι, οὔτε ὁ Ἰωάννης ἢ ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἦσαν ἐκεῖ.

Ἄλλ' οὔτε οἱ βουκόλοι, οὔτε οἱ ποιμένες ἢ ἄλλος τις τῶν ὑπηρετῶν τῶν Τρεμόρ ἐφαίνοντο.

Εἶναι ὅμως ἀληθές, ὅτι οὔτε κτήνη δὲν θὰ εὐρίσκε τις ἐν τῇ ἐπαύλει.

Ἦτο σχεδὸν κενή.

Μόνος ὁ δήμαρχος ἔμενον ἀναμένων τὸν ἐχθρόν, μὲ πόδα στερεόν καὶ συνείδησιν ἤρεμον.

Τὸ ἠθέλησεν οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν πείσῃ, ὅπως φύγῃ.

Εἶχεν εἶπει εἰς τοὺς υἱοὺς του :

— Μείνετε ἡσυχαι· τί θὰ ζητήσωσιν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀπὸ ἀγαθὸν καὶ ἀπλοῦν γέροντα ὡς ἐμέ ;

Μόνον δὲ ἐν μέσῳ τοῦ μικροῦ ὀμίλου, τοῦ διαρκῶς μένοντος πρὸ τῆς δημαρχίας, καὶ ἐλκυομένου ἐκεῖ ὑπὸ τῶν δύο σπουδαίων συμβεβηκότων, τῶν διαταραξάντων τὸ χωρίον ὀλόκληρον: τὸν γάμον δηλονότι τοῦ μαρκησίου, τοῦ κυρίου αὐτῶν, καὶ τῆς προσεγγίσεως τοῦ ἐχθροῦ, ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ δύο παραδόξους φυσιογνωμίας, δύο πρόσωπα πρωτότυπα.

Ὡμοιάζον πρὸς τοὺς ποιμένους ἐκείνους τοῦ Μάν, οὓς συναντᾷ τις διερχόμενος τὴν ὁδόν, ὅπισθεν ποιμένης προβάτων βρωμερῶν ὡς τοὺς ποιμένους αὐτῶν καὶ ἀκο-

λουθουμένους ὑπὸ πειναλέου καὶ κατίσχνου κυνός.

Βλέπων τις αὐτούς, ἀνεπόλει ἐν τῇ μνήμῃ του τὰς καταρεύσας ἐκείνας καλύβας, μετὰ τοῦ κήπου των, ἄς θὰ ἐνόμιζέ τις λησμονηθείσας εἰς τὴν πεδιάδα μετὰ τῶν ἐν αὐταῖς κατοικούντων ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν.

Ὁ εἰς τούτων ἦτο ἄθριξ, ὡς εἰ ἦτο πλασμένος ἐξ ὀπτῆς πλίνθου, ἥς εἶχε καὶ τὸ χροῶμα, ὁ δὲ ἕτερος χροῶδης, τριχωτὸς καὶ τραχύδερμος ὡς ὄνος τῆς Πικταβίας.

Μόλις διέκρινέ τις ὑπὸ τὸ δάσος τῶν ἀνωμάλων ὀφρύων του, τὴν λάμψιν τῶν ἐρυθρῶν ὀφθαλμῶν του, τῶν εἰς ἄκρον ζωηρῶν καὶ λαμπόντων ἐκ νοσημοσύνης καὶ πονηρίας.

Ἀμφότεροι, ὑπὸ τὴν φαινομένην ἀγροικίαν καὶ ἀπλότητα τῶν ἀξέστων χωρικῶν, κατεῖχον τὴν ὀξεῖαν ὄσφρησιν τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν.

Ὁ ἄθριξ ἦτο ὁ Λαβριζέ, ὁ κυναγωγὸς τῶν Σουβραί.

Ὁ τριχωτὸς, ὁ βουκόλος τῶν Τρεμόρ. Εὐρίσκοντο ἐκεῖ, ὡς φύλακες ὅπως εἰδοποιήσονται τοὺς κυρίους των περὶ τῶν διατηρήσων των.

Ὅπως δ' ὦσι προθυμότεροι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν, δύο ἵπποι, καταλλήλως ἐπισεσαγμένοι, ὑπῆρχον δεδεμένοι πεντακόσια βήματα μακρὰν εἰς τινα γωνίαν τοῦ δρυμοῦ.

Ἐρίππιαι οἱ δύο Μορβανδοὶ δὲν ἐχρειάζοντο θὰ ἔβαινον καλπαζόντες δέκα λεύγας, ἐπιβαίνοντες τῶν γυμνῶν πλευρῶν ἡμιόνου.

Τὰ ἐνδύματά των δὲν θὰ ἐτάραττον τὸν ἐχθρόν, ἐὰν παρετηροῦντο.

Λωποδύτης, ἐπαίτης, ζητῶν τεμάχιον ἄρτου καὶ ρακένδυτος δὲν θὰ ἐκάλυπτε πενιχρότερον τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀπὸ τὸν κυναγωγόν.

Ὁ βουκόλος δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ προστρέξῃ εἰς ἐνδύματα, ὅπως ἀνάλαβῃ ὕφος παραδοξότερον τοῦ ἰδικοῦ του ἐν πραγματικότητι. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐκαθάρισε πρὸ μικροῦ σταύλους τόσῳ ἀκαθάρτους ὅσον οἱ τοῦ Αὐγίου.

Οὕτως ἐνδεδυμένος, θὰ ἐπέσυρε τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τῶν μάλλον δυσπίστων, τὴν πεποιθήσιν δηλονότι, ἣν ἔχει τις πρὸς ἐκείνους, οἵτινες εἶναι πρόθυμοι εἰς πάντα, ἀρκεῖ νὰ δύνανται νὰ κερδίσωσι τέσσαράκοντα σόλδια.

— Λέγε μου λοιπόν, Μπιδέ, εἶπεν ὁ Λαβριζέ, πῶς σοῦ φαίνεται ἐσένα αὐτὸς ὁ γάμος ;

— Ὅσον κακορριζικός !

— Εἶχε τύχη αὐτὴ ἡ Σολάνζη μ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ τῆς. Χμ !

— Ἀφοῦ ὁ μαρκήσιος εἶναι ὁ πατέρας του !

— Ἐ, τί κάνει αὐτὴ νὰ τη τόρα μαρκησία. Τὸ παιδί δὲν θάναϊ ἄσχημα ὅταν μεγαλώσῃ. Τί παρᾶξενά ποῦ βλέπει κανεὶς εἰς τὸν κόσμον !

— Ποιὸς θὰ ἔλεγε τέτοια πράγματα, τόρα καὶ δύο χρόνια.

— Μὰ τὸ Θεό, κανεὶς δὲν θὰ τό ἔλεγε.

— Εἶδα τὸ Ρωμαῖό μας, ἓνα ἄξιο παλληκάρι, καὶ ποῦ τῆς ἔστειλε καλλίτερα ἀπὸ τὸ μαρκήσιο, νὰ τὴν ζητήσῃ ἓνα βράδυ ποῦ ἔτρωγαν ἐκεῖ ἐστὸ σπίτι μας. Ἄλλὰ ἐκείνη δὲν ἠθέλησε εἶχε ἀγκάθι ἐστὴν καρδιά. Ἐγὼ τὸ κατάλαβα καὶ δὲν συλλογιζότανε ποῦ θὰ ἦταν τόσῳ εὐτυχισμένη ἐστὸ Πριερέ.

— Θὰ τοῦ στοιχίζῃ τοῦ γερο-Τρεμόρ νὰ τὴν παντρέψῃ ἐκείνη ποῦ θὰ ἦταν σήμερα νύφη του ;

— Τί καλὸς ἄνθρωπος ! αὐτὸς ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴν θέσιν του εἰς τὸν πάρεδρο τὸν Μπρεζό γιὰ νὰ μὴ πικράνῃ τὸ παιδί του. Ἄλλὰ ὁ Ρωμαῖος τοῦ εἶπε: «πατέρα, μὴ τοῦ ἀρνήσῃς τίποτε τοῦ κοριτσιοῦ ἐπῆρε ἐκείνον ποῦ τῆς ἄρρεσε !»

— Καὶ σοῦ φαίνεται αὐτὸ φυσικὸ ἐσένα, Ριδόλτ ;

— Ὅχι καὶ τόσῳ ἄλλὰ καὶ δὲν μπορεῖ πάλι νὰ εἰπῇ κανεὶς πῶς δὲν εἶναι. Νὰ οἱ δημαρχικοὶ, ὁ δήμαρχος, τ'ἀμάξι τοὺς εἶδες ποῦ μπηκάν ; καὶ ὁ Φαρζεᾶς μὲ τὴ γυναικὰ του εἶναι ἐκεῖ ὁ παπᾶς εὐγῆκε ἀπὸ τὸ πρεσβυτέριο, γιὰ νὰ πάῃ ἐστὸν πύργο. Μὰ σὲ μιὰ ὄρα θὰ τὰ ψάλλῃ ὅλα. Δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς... διότι ὁ παπᾶς καὶ ἡ δήμαρχος ἐπέρασαν.

— Οἱ Φαρζεᾶς βλέπουν καλὸ ὄνειρο.

— Καὶ δὲν φαίνονται τόσῳ εὐχарιστημένοι.

— Θὰ τὴν κρύβουνε, μοῦ φαίνεται, τὴ χαρὰ τους.

— Θὰ μοῦ φαίνότανε παράξενον εἶναι φίλοι τοῦ σπιτιοῦ μας, ἀληθινοὶ φίλοι ! καὶ θὰ ἔβανα τὸ χέρι μου ἐστὴ φωτιᾷ, ἂν αὐτοὶ εἶναι ἀπατεῶνες, σὲ ποῖον νὰ ἐμπιστευθῇ κανεὶς ;

Ὁ Λαβριζέ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

— Τίποτε δὲν ἔξερει κανεὶς, εἶπε γίνονται ἐκεῖ πράγματα ποῦ δὲν τὰ καταλαβαίνει κανένας.

— Αἱ, ὅποιος ζήσῃ θὰ ἰδῇ.

Ὅ,τι ἀπὸ τοῦδε θὰ ἔβλεπον ἐὰν εἰσήρχοντο ἐν τῷ δημαρχεῖῳ ἦτο τελετὴ ἀπλουστάτη καὶ θὰ ἦτο καὶ βραχυτάτη, ἂν δυστυχῶς ὁ ἀπαίσιος ἐκείνος συμβολιογράφος δὲν ἐκράτει, ὅπως ἐπεδείξῃ τὸν ζῆλόν του, μέχρι τέλους τὸν πελάτην του, ἓνα ἰδῇ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν νομίμων τύπων.

Ὁ γέρον Τρεμόρ, φέρων ἀνέτως τὴν εὐρεῖαν ρεθιγκόταν του, ἦτις θὰ ἐχρονολογεῖτο πρὸ τριακονταετίας τοῦλάχιστον, ἐκ χονδροῦ καστανοχροῦ ἐριούχου, τὴν κοιλίαν ἔχων περιεζωσμένην διὰ τῆς ἐπισήμου ταινίας, τεταραγμένος καὶ ἀκουσίως αὐτοῦ πρὸ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἦν τοσαύκις ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, παιδίον ἔτι, καὶ ἦτις ὑπῆρξεν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἡ χαρὰ τοῦ οἴκου του, τὸ ἄνθος τοῦ Πριερέ, ἡ ἀκτίς τοῦ ἡλίου αὐτοῦ, ἀλλ' ἦτις ἐν τέλει κατέστη τὸ πένθος καὶ ἡ ἀπελπισία του, ὁ γέρον Τρεμόρ ἔθεσε, διὰ τρεμούσης φωνῆς, ἦτις ἠδύνατο νὰ ὑποτεθῇ καὶ ὡς ἐκ τοῦ γήρατος τοιαύτη, τὴν ὑπὸ τοῦ τελομένου μυστηρίου ἐπιβεβλημένην ἐρώτησιν :

— Σολάνζη Φαρζεάς, δέχεσαι νόμιμόν σου σύζυγον, τὸν κύριον Ὀλιβιέρον μαρκήσιον δὲ Τανναί-Κουλάνζ, ἐδῶ παρόντα; Καὶ ἐκεῖνη ἀπήντησε διὰ τρεμούσης μᾶλλον τοῦ γέροντος φωνῆς:

— Μάλιστα, κύριε.

Καὶ ὁ μαρκήσιος ἐπανάλαβε τὸ αὐτὸ, ἀλλὰ διὰ τῆς σταθερᾶς καὶ ἐπιτακτικῆς φωνῆς του.

Εἶχον ἐνωθῆ διὰ βίου.

Ἐπρόκειτο μόνον νὰ ὑπογράψωσι τὴν πράξιν, ἣν εἶχεν ἤδη ἐτοιμὴν ὁ τοποτηρητής.

Ἄλλ' ἐκεῖ ὁ ἀπαίσιος Δελαρόκ παρενέβη.

Ἀνέγνωσε καὶ ἐπανάγνωσεν, ἐξήγησε, διεφιλονεῖκησε, μετέβαλε τοὺς τύπους, καὶ ἀνεστάτωσε τὴν πράξιν καθ' ὀλοκληρίαν.

Καὶ θὰ ἦτο κάλλιστον ἴσως τοῦτο.

Ἄλλ' ὁ καιρὸς ἔφευγε διὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος.

Καὶ μάλιστα τόσον ταχέως παρήρηστο, ὥστε τὸ χρονόμετρον τῆς Δημαρχίας, ἑκατοντάκις ὑπ' αὐτοῦ ἐρωτηθέν, ἐδείκνυε τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν, ὅταν οἱ νεόνυμφοι διὰ παντός ἠνωμένοι πλέον, ἐνώπιον τοῦ νόμου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐξῆλθον τῆς Δημαρχίας ὅπως ἐπιβῶσι τοῦ ὀχήματός αὐτῶν.

Ὁ ἠνίοχος ἤρπασε τὰ ἠνία τῶν ζωηρῶν αὐτοῦ ἵππων, οἵτινες ἀνέσκαπτον μετ' ἀνυπομονησίας τὸ ἔδαφος καὶ διήλθε ταχέως τὴν ἀγούσαν εἰς τὸ παρεκκλήσιον.

Οὐδεὶς τὸν ἠμπόδισεν.

Ὁ ἐφημέριος τοῦ Σεβᾶν ἦτο ζωηρότατος.

Μετὰ τινα μόνον λεπτὰ ἐπέρανε τὴν βραχείαν νυμφικὴν εὐχὴν, ἣν ὁ μαρκήσιος ἀπήτησε παρ' αὐτοῦ.

Τὴν τετάρτην μ. μ. ἡ πράξις, εἰς ἣν ὁ κύριος Δελαρόκ εὐτυχῶς οὐδεμίαν εἶχε νὰ προσθέσῃ παρατήρησιν, ὑπεγράφη ὑπὸ τῶν νυμφίων καὶ τῶν μαρτύρων καὶ ὁ κύριος δὲ Τανναί ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν τοῦ παρεκκλησίου, ἀφίνων στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ἡ Σολάνζη ἦτο ἰδική του· τῷ ἀνῆκεν ἀδιαφιλονεικῆτως. Μεγίστη χαρὰ ἀνεκούφιζε τὰ στήθη του. Οὔτε φόβοι, οὔτε ἀβεβαιότητες τοῦ λοιποῦ.

Τὰ πάντα εἶχον τελειώσει.

Ὀλίγας στιγμὰς ἔτι καθὰ ἀνεχώρου, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου ἐν τῇ ταχυδρομικῇ αὐτῶν ἀμάξῃ, ἐγκαταλίποντες τὸν ἀπέλιπδα ἐκεῖνον, ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων τόπον, ὅπως φθάσωσιν εἰς ἄλλον ἤρεμον, εὐδαίμονα, τερπνότατον, εἰς τὰς ὀχθὰς κυανῆς λίμνης καὶ ἐν μέσῳ λεμονεῶν καὶ ἀνθέων!

Οὔτε τύψεις συνειδότος οὔτε ζοφερὰὶ σκέψεις τοῦ λοιποῦ!

Ὁ ἔρως μόνον μετὰ ἀξιολατρεύτου, μεθυστικοῦ πλάσματος, ὠραίου, μέχρι σκοτοδίνης, καὶ ὅπερ ἡ εὐγνωμοσύνη θὰ συνέδεε πρὸς αὐτὸν στερεότερον τοῦ δεσμοῦ τῶν νόμων.

Ὁ κόσμος ὅλος δὲν θὰ τοῖς ἀνῆκε;

Διὰ τῆς μεγίστης τῶν Τανναί περιουσίας, δὲν ἦσαν ἀπανταχοῦ ἐν τῷ οἴκῳ αὐ-

τῶν καὶ κύριοι! Τί ἠδύναντο νὰ φοβηθῶσι;

Μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην διέβησαν τὸν νάρθηκα τοῦ σχεδὸν ἐρήμου παρεκκλησίου. Ἡ Σολάνζη ἐρείδετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ μαρκησίου. Αἶφνης θόρυβος παράδοξος ἠκούσθη.

Ὁμοιάζε πρὸς ποδοβολητὸν ἵππων ἐν τῇ παρόδῳ, θόρυβος ὑπόκωφος καὶ ρυθμικὸς βημάτων, τριγμὸς τροχῶν μετὰ κλαγγίσματος σιδηρῶν ἐπὶ τοῦ σκληροῦ θέντος ἐκ τοῦ πάγου ἐδάφους.

Ὁ θόρυβος οὗτος ἐπλησίαζεν, εἶτα ἀνεμίχθησαν αὐτῷ κραυγαὶ διασταυρούμεναι πανταχόθεν, ὡς οἱ κρωγμοὶ τῶν κοράκων περὶ τὴν πτώματός, καὶ λέξεις τραχεῖαι ξεσχιζούσαι τὰ ὦτα.

Τεταραγμένοι ὁ Ὀλιβιέρος ἐσταμάτησε βήματά τινα μακρὰν τῆς ἔξω θύρας.

Οἱ Φαρζεάς καὶ οἱ καλλιεργηταί, οἵτινες τῷ ἐχρησίμευσαν ὡς μάρτυρες, ἔστησαν ἀκίνητοι ὀπισθεν αὐτοῦ.

Τότε δύο ἵππεῖς ἐφάνησαν ἐπὶ τοῦ ὠοειδοῦς ἀνοίγματος τοῦ προνάου, ὀδηγούμενοι ὑπὸ ἐπαίτου, ὅστις ἐδείκνυεν αὐτοῖς τὸν μαρκήσιον διὰ τοῦ δακτύλου.

Ἦτο ὁ βουκόλος, ὅστις ἐξετέλει τὰς παραγγελίας του.

Οἱ ἵππεῖς τὸν παρέλαβον ὡς ὀδηγόν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἡ ψυχὴ μου, πεπυρωμένη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, προσπαθεῖ νὰ πλάσῃ πτέρυγας, νὰ πετασθῆ καὶ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἐστίαν ταύτην, καὶ νὰ καύσῃ ἐν αὐτῇ πᾶν ὅ,τι ἐνέχει τὸ μεμολυσμένον.

Ἡ ζωὴ μου, ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν, εἶνε διαρκῆς ἀγών. Δὲν ἠξέυρω διατί τὸ κακὸν ὅπερ ὑποφέρω δὲν μὲ καθιστᾷ παράφρονα. Μόλις τρώγω, μόλις κοιμῶμαι. Ἐὰν ὁ ὕπνος βαρύνει τὰ βλέφαρά μου, ἐξυπνῶ τεταραγμένος νομίζων ὅτι παρευρίσκωμαι πολεμῶν ἐν μάχαις ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν ἀγγέλων. Ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ τοῦ φωτός. Ἄλλ' ἐνίοτε νομίζω ὅτι αὐτομολῶ πρὸς τὸν ἐχθρόν, ὅτι εἶμαι ἄτιμος λιποτάκτης, καὶ ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ ἀετοῦ τῆς Πάτμου, λέγουσαν «καὶ οἱ ἄνθρωποι ἠγάπησαν τὸ σκότος ὑπὲρ τὸ φῶς», καὶ τότε πληροῦμαι τρόμου, καὶ νομίζω ἐμαυτὸν ἀπωλεσθέντα.

Δὲν μοὶ μένει ἄλλο καταφύγιον εἰμὴ ἡ φυγὴ. Ἐὰν εἰς τὰς ἐναπομενουσὰς ἔτι ἡμέρας τοῦ μηνὸς ὁ πατήρ μου δὲν μοὶ δίδει τὴν ἀδειάν του, καὶ δὲν ἔλθῃ μετ' ἐμοῦ, δραπετεύω ὡς κλέπτῃς.

Ἀπέρχομαι χωρὶς οὐδὲν νὰ εἶπω.

*

*

25 Μαΐου.

Εἶμαι εἰς ποταπὸς σκώληξ καὶ οὐχὶ ἀνὴρ. Εἶμαι τὸ βδέλυγμα καὶ τὸ ἐξουδέ-

νημα τῆς ἀνθρωπότητος· εἶμαι εἰς ὑποκριτής.

Θλίψεις θανάτου μὲ περιεκύκλωσαν, καὶ χεῖμαρρος ἀδικίας μὲ συνετάρραξεν.

Ἐντρέπομαι νὰ σὰς γράφω, καὶ ὅμως σὰς γράφω. Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ τὰ πάντα.

Εἶμαι ἀδιόρθωτος. Μακρὰν τοῦ νὰ παύσω νὰ πορεύωμαι παρὰ τῇ Πεπίτῃ. ὑπάγω ἐνωρίτερον καθ' ἐσπέραν. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι οἱ δαίμονες μὲ σύρουσιν ἐκ τῶν ποδῶν, καὶ μὲ φέρουσιν ἐκεῖ χωρὶς νὰ θέλω.

Εὐτυχῶς, δὲν εὐρίσκω ποτὲ μόνην τὴν Πεπίταν. Δὲν ἐπεθύμουν νὰ τὴν εὕρισκον μόνην. Σχεδὸν πάντοτε μὲ προλαμβάνει ὁ ἐξαίρετος πατήρ Ἐπίτροπος, ὅστις ἀποδίδει τὴν φιλίαν μας εἰς τὴν ὁμοιότητα τῶν εὐσεβῶν μας πράξεων καὶ στηρίζει αὐτὴν ἐπὶ τῆς εὐλαθείας, ὡς τὴν ἀνωτάτην φιλίαν, ἣν αὐτὸς ἐξάσκει.

Ἡ πρόδος τοῦ πάθους μου εἶνε ταχεῖα. Ὡς ὁ λίθος, ὅστις ριπτόμενος ἐκ τῶν ἄνω αὐξάνει τὴν ταχύτητά του ἐν τῇ πτώσει του, οὕτως εὐρίσκεται νῦν καὶ τὸ πνεῦμά μου.

Ὅταν ἡ Πεπίτα καὶ ἐγὼ τείνομεν ἀλλήλοις τὰς χεῖρας, δὲν συμβαίνει πλέον ὅ,τι εἰς τὴν ἀρχὴν. Ἀμφότεροι καταβάλλομεν προσπαθείας θελήσεως, καὶ μεταβιβάζομεν ἀλλήλοις, διὰ τῶν συσφιγγομένων χειρῶν ὅλους τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μας.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι, διαβολικὴ συνεργεῖα, κάμνομεν μετάγγισιν καὶ τοῦ λεπτοτέρου μέρους τοῦ αἱματός μου. Αὐτὴ θὰ αἰσθάνεται νὰ κυκλοφορῇ ἡ ζωὴ μου εἰς τὰς φλέβας τῆς, καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι τὴν ζωὴν τῆς εἰς τὰς ἰδικὰς μου. Ἐὰν μένω πλησίον τῆς, τὴν ἀγαπῶ· ἐὰν μακρὰν, τὴν μισῶ. Ἡ θεὰ τῆς, ἡ παρουσία τῆς, μοὶ ἐμπνέουσιν ἔρωτα, μὲ ἐλκύουσι, μὲ καθυποτάττουσι μετὰ γλυκύτητος, μοὶ ἐπιβάλλουσι γλυκύτατον ζυγόν.

Ἡ ἀνάμνησίς τῆς μὲ φονεύει. Ὀνειρευόμενος αὐτὴν, τὴν βλέπω ὡς νὰ μοὶ κόπῃ τὸν λαιμόν, ὅπως ἡ Ἰουδιθ τὸν τοῦ Ἀσσυρίου ἀρχηγοῦ, ἢ ὅτι μοὶ διαπερᾷ τὸ στήθος δι' ἡλου, ὡς ἡ Ζαχὴλ τὸ τοῦ Σίσαρα, ἀλλὰ συγχρόνως, ὅταν εὐρίσκωμαι παρ' αὐτῆς, μοὶ φαίνεται ὡς ἡ σύζυγος τοῦ ἄσματος τῶν ἄσμάτων, καὶ καλῶ αὐτὴν ἐνδομύχως, καὶ τὴν εὐλογῶ, καὶ θεωρῶ αὐτὴν πηγὴν ἐσφραγισμένην, κῆπον κεκλεισμένον, ἀνθος τῆς κοιλάδος, λείριον τῶν ἀγρῶν, περιστεράν μου καὶ ἀδελφὴν μου.

Ἐπιθυμῶ νὰ ἐλευθρωθῶ ἀπὸ τῆς γυναικὸς ταύτης, καὶ δὲν δύναμαι. Τὴν μισῶ καὶ σχεδὸν τὴν λατρεύω.

Τὸ πνεῦμά τῆς εἰσδύει ἐν ἐμοί, ὅταν τὴν βλέπω, καὶ μὲ κατέχει, καὶ μὲ ταπεινοῖ.

Καθ' ἐκάστην νύκτα ἐξέρχομαι τῆς οἰκίας τῆς λέγων: «Αὐτὴ ἡ ἐσπέρα ἔσται ἡ τελευταία καθ' ἣν ἔρχομαι ἐδῶ!»

Καὶ τὴν ἐπομένην ἐσπέραν ἐπανέρχομαι πάλιν.

Ὅταν ὀμιλῇ καὶ ἴσταμαι παρ' αὐτῆς,

ἡ ψυχὴ μου μένει ὡσεὶ μετέωρος ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς· ὅταν μειδιᾷ, νομιζῶ ὅτι ἀκτίς φωτὸς ἀύλου εἰσέρχεται ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ τὴν φαιδρύνει.

Ἐνίοτε, ὅτε παίζομεν τὰ χαρτία, συναντῶνται τυχαίως τὰ γόνατά μας, καὶ αἰσθάνομαι ἀπερίγραπτόν τινα συγκίνησιν.

Πάρτε με ἀπ' ἐδῶ! Γράψατε εἰς τὸν πατέρα μου νὰ μοὶ δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ φύγω. Ἐὰν εἶνε ἀνάγκη εἰπέτε τα εἰς αὐτὸν ὅλκ. Βοηθήσατέ με! Ἔστ' ἐπὶ προστάτης μου!

*

**

30 Μαΐου.

Ὁ Θεὸς μοὶ ἔδωκε δύναμιν ν' ἀντιστῶ, καὶ ἀντέστην.

Πρὸ ἡμερῶν ἤδη δὲν θέτω τὸν πόδα εἰς τὸν οἶκον τῆς Πεπίτας, οὐδὲ τὴν βλέπω.

Σχεδὸν δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ προφρασιθῶ ἀσθενείαν, διότι εἶμαι πράγματι ἀσθενής. Εἶμαι ὡρὸς καὶ μὲ ὑπόπειρα μέλανα. Ὁ δὲ πατήρ μου, πλήρης ἀγάπης καὶ ἐπιμελείας, μὲ ἔρωτᾷ τί ὑποφέρω, καὶ δεικνύει τὸ ζηρότερον ἐνδιαφέρον.

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἐνδίδει εἰς τὴν βίαν, καὶ ἐγὼ ζητῶ νὰ τὴν κατακτήσω. Φωνάζω ἰσχυρῶς πρὸ τῆς θύρας τῆς, διὰ νὰ μοὶ ἀνοίξωσιν.

Μὲ ἀψιθον μὲ ποτίζει ὁ Θεός, διὰ νὰ μὲ δοκιμάσῃ, καὶ μάτην τὸν ἰκετεύω, ὅπως παρέλθῃ ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο τῆς πικρίας. Ὅμως διήλθον καὶ διέρχομαι αὔπνος πολλὰς νύκτας, προσηλωμένος εἰς τὴν προσευχὴν καὶ ἦλθεν, ὅπως γλυκάνῃ τὸ πικρὸν ποτήριον, μία ἀγαπητὴ ἔμπνευσις τοῦ παρηγορητικοῦ καὶ ὑψίστου πνεύματος.

Εἶδον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς τὴν νέαν πατρίδα, καὶ ἐν τοῖς μυχαιτάτοις τῆς καρδίας μου ἤχησε τὸ νέον ἄσμα τῆς οὐρανόσας Ἱερουσαλήμ.

Ἐὰν ἐπὶ τέλους κατρωθῶ νὰ νικήσω, θὰ εἶνε ἔνδοξος ἡ νίκη. Ἀλλὰ θὰ τὴν ὀφείλω εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Ἀγγέλων, εἰς τὴν ἀνατίθεμαι ἑμαυτόν. Αὐτὴ εἶνε ἡ καταφυγὴ μου καὶ προστασία μου. Πύργος καὶ ἀνάκτορον τοῦ Δαυὶδ, ἀπ' οὗ προβάλλουσι χίλιαι ἀσπίδες καὶ ὀπλισμοὶ ἀνδρείων μαχητῶν, κέδρος τοῦ Λιβάνου, ἣτις τρέπει εἰς φυγὴν τὰ ἔρπετά.

Εἰς ἀντάλλαγμα, τὴν γυναῖκα, ἣτις μοὶ ἐμπνέει τὸν ἔρωτα, κατὰ τρόπον κοσμικόν, προσπαθῶ νὰ τὴν περιφρονήσω καὶ νὰ τὴν πολεμήσω ἐν τῷ πνεύματί μου, ἀναμνησκόμενος τῶν λόγων τοῦ σοφοῦ Σολομώντος καὶ ἐφαρμοζῶν αὐτούς.

Εἶσαι μάχιρα κυνηγετική, τῇ λέγω ἡ καρδία σου εἶνε ἀπατηλὸν δίκτυον, καὶ αἱ χεῖρές σου δίκτυα περιπλέκοντα. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν θὰ φύγῃ ἀπὸ σοῦ, καὶ ὁ ἀμαρτωλὸς θὰ αἰχμαλωτισθῇ παρὰ σοῦ.

Σκεπτόμενος ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, εὗρισκω ἀπείρους λόγους ὅπως ἀγαπῶ τὸν Θεόν καὶ ὅπως μὴ ἀγαπῶ αὐτήν.

Αἰσθάνομαι εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου ἀνεκφραστόν τινα ἐνεργητικότητα,

ἣτις μὲ πείθει, ὅτι δύναμαι τὸ πᾶν νὰ περιφρονήσω χάριν τοῦ Θεοῦ· τὴν δόξαν, τὰς τιμὰς, τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν ἐξουσίαν. Εὗρισκω ἑμαυτὸν ἰκανὸν νὰ μιμηθῶ τὸν Χριστόν· καὶ ἐὰν ὁ ἐχθρὸς πειρασμὸς μὲ ἀνεθίβαζεν ἐπὶ τοῦ ὄρους καὶ μοὶ προσέφερον ἅπαντα τὰ βασίλεια τῆς γῆς, ὅπως κλίνω πρὸ αὐτοῦ τὸ γόνυ, δὲν θὰ τὸ ἔκλινον. Ἀλλ' ὅταν μοὶ προσφέρῃ τὴν γυναῖκα ταύτην, ταλαντεύομαι εἰσέτι, καὶ δὲν ἀποποιοῦμαι. Ἀξίζει μᾶλλον ἢ γυνὴ αὕτη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἢ ἅπαντα τὰ βασίλεια τῆς γῆς· μᾶλλον ἢ ἡ δόξα, αἱ τιμαί, ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ἐξουσία;

Ἡ ἀρετὴ τῆς ἀγάπης, ἐρωτῶ ἑμαυτὸν ἐνίοτε, εἶνε ἡ αὐτὴ πάντοτε, καίτοι ἀφορῶσα διάφορα ἀντικείμενα, ἢ ὑπάρχουσι δύο εἶδη καὶ περιστάσεις ἀγάπης; Ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, μοὶ φαίνεται ἀρνήσις τοῦ ἐγωῦσμου καὶ τῆς ἀποκλειστικότητος. Ἀγαπῶν αὐτόν, δύναμαι καὶ θέλω νὰ ἀγαπῶ τὰ πάντα δι' αὐτόν, καὶ δὲν δυσχεραστοῦμαι, οὐδὲ ζηλοτυπῶ, ἐὰν αὐτὸς ἀγαπᾷ τὸ πᾶν. Δὲν ζηλοτυπῶ, οὐδὲ φθονῶ τοὺς ἄγιους, τοὺς μάρτυρας, τοὺς μάκαρας, οὐδ' αὐτὰ τὰ Σεραφεῖμ. Ὅσον μεγαλειτέραν φαντάζομαι τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰ πλάσματά του, καὶ τὴν εὐνοίαν καὶ τὰ δῶρα, ἅτινα δίδει αὐτοῖς, τόσον ὀλιγώτερον ζηλοτυπῶ, τόσον περισσώτερον τὸν ἀγαπῶ, τόσον περισσώτερον πλησίον μου τὸν νομιζῶ καὶ μᾶλλον ἀγαπητόν, καὶ τέλος μοὶ φαίνεται ὅτι ὑπάρχει μετ' ἐμοῦ. Ἡ ἀδελφότης μου, μετ' ὅλων τῶν ὄντων, ἀναφαίνεται λοιπὸν κατὰ τρόπον γλυκύτατον. Νομιζῶ ὅτι εἶμαι ἐν παντί, καὶ ὅτι τὸ πᾶν εἶναι συνδεδεμένον διὰ δεσμῶν ἀγάπης μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῷ Θεῷ.

Τούναντιον συμβαίνει, ὅταν σκέπτομαι τὴν γυναῖκα ταύτην, καὶ τὸν ἔρωτα ὃν μοὶ ἐμπνέει. Εἶνε ἔρωτος μίσους, ὅπερ μὲ ἀποχωρίζει ἀπὸ πάντων, αὐτὸς ἀπ' ἑμαυτοῦ. Τὴν ἀγαπῶ δι' ἐμέ, ὀλόκληρον δι' ἐμέ, καὶ ὀλόκληρος ἐγὼ δι' αὐτήν. Ἔτι καὶ ἡ ἀγάπη μου καὶ ἡ θυσία μου δι' αὐτήν εἶνε ἐγωῦστικαί. Ἐὰν ἀπέθνησκον δι' αὐτήν θὰ τὸ ἔπρακτον εἶτε ἀπελιπζόμενος ὅτι δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ τὴν ἀποκτήσω ἄλλως, εἶτε ἐλπίζων ὅτι δὲν θὰ ἀπῆλανον τοῦ ἔρωτος αὐτῆς τελείως, εἰμὴ ἀποθνήσκων, καὶ συνενοούμενος μετ' αὐτῆς ἐν αἰωνίῳ ἐναγκαλισμῷ.

Διὰ τῶν σκέψεων τούτων ὅλων, προσπαθῶ νὰ καταστήσω μισητὸν τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς ταύτης. Ἀποδίδω εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον πολὺ τὸ καταθόνιον καὶ τὸ φρικωδὸς δυσοίωνον. Ἀλλ' ὡς εἰ εἶχον δύο ψυχάς, δύο σκέψεις, δύο θελήσεις, καὶ δύο φαντασίας, ταχέως διεγείρεται ἐν ἐμοὶ ἡ ἐναντία ἰδέα, ταχέως ἀπαρνοῦμαι ὅ,τι μόνον παρεδέχθην, καὶ προσπαθῶ νὰ συνδιαλλάξω ἀνοήτως τοὺς δύο ἔρωτας. Δικτὶ τάχα νὰ μὴ ἀποφύγω αὐτήν, ἐξκολουθῶν ἡμῶς νὰ τὴν ἀγαπῶ, καὶ συγχρόνως ἀφιερύμενος θερμῶς εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ λατρείαν; Ὅπως ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, δὲν ἀποκλείει τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνθρωπό-

τητα, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἐπιστήμην, τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ καλὸν ἐν τειτῇ φύσει καὶ τῇ τέχνῃ, οὕτω δὲν πρέπει νὰ ἀποκλείει καὶ τὸν ἔρωτα τοῦτον, ἐὰν οὗτος εἶνε πνευματικὸς καὶ ἀσπιλος. Θὰ τὴν θέσω, λέγω κατ' ἑμαυτόν, ὡς σύμβολον, ὡς ἀλληγορίαν, ὡς εἰκόνα παντὸς ἀγαθοῦ καὶ ὠραίου. Θὰ ἦνε δι' ἐμέ ὡς ἡ Βεατρίκη διὰ τὸν Δάντην, εἰκὼν καὶ παράστασις τῆς πατρίδος μου, τῆς σοφίας καὶ τῆς καλλονῆς.

Τοῦτο δὲ μοὶ γενεᾷ μίαν φρικωδὴ φαντασιοπληξίαν, μίαν τερατώδη ἰδέαν. Ὅπως θέσω τὴν Πεπίταν ὡς τὸ σύμβολον τοῦτο, ὡς τὴν ἀτμώδη ταύτην καὶ αἰθέριον εἰκόνα, ὡς τὸ ἄθροισμα τοῦτο καὶ τὸ ἐξαγόμενον παντὸς ὅ,τι δύναμαι νὰ ἀγαπήσω ὑποκάτωθεν τοῦ Θεοῦ, ἐν τῷ Θεῷ καὶ ὑποτεταγμένον εἰς τὸν Θεόν, φαντάζομαι αὐτὴν νεκράν, ὡς ἦτο νεκρὰ καὶ ἡ Βεατρίκη ὅτε ὁ Δάντης τὴν ἔψαλλεν.

Ἐὰν τὴν ἀφήσω ἐν τοῖς ζωσιν, δὲν κατορθῶναι νὰ τὴν καταστήσω ἰδέαν καθαρὰν, καὶ ὅπως τὴν καταστήσω καθαρὰν ἰδέαν, τὴν φονεύω ἐν τῷ πνεύματί μου.

Κατόπιν δὲ τὴν κλαίω, κατόπιν φρίττω διὰ τὸ ἐγκλημά μου, καὶ πλησιάζω πρὸς αὐτὴν διὰ τοῦ πνεύματός μου, καὶ διὰ τῆς θερμότητος τῆς καρδίας μου τῇ ἀποδίδω τὴν ζωὴν, καὶ τὴν βλέπω, οὐχὶ ἀερῶδη, διαφανῆ, καὶ ἐξητμισμένην μεταξὺ νεφῶν ροδοχρῶν καὶ οὐρανίων ἀνθέων, ὡς εἶδεν ὁ ἄγιος Γιβελλίνος τὴν ἀγαπητὴν τοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Καθαρτηρίου, ἀλλ' ἔχουσιν σύστασιν, στερεάν, καλῶς περιγεγραμμένην ἐν τῷ διαυγεῖ καὶ ἡρέμῳ περιβάλλοντι, ὡς τὰ τελειότερα ἔργα τῆς ἀλληγορικῆς γλυφίδος, ὡς τὴν Γαλατείαν, τὴν λαβοῦσαν πνοὴν διὰ τοῦ ἔρωτος τοῦ Πυγμαλίωνος, καὶ κατερχομένην τοῦ μαρμαρίνου ὑποβάθρου τῆς πλήρη ζωῆς, ἀναπνέουσιν ἔρωτα, καὶ σφριγῶσαν ἐκ νεότητος καὶ καλλονῆς. Καὶ τότε ἀνακραζῶ ἐκ τοῦ βάθους τῆς τεταραχμένης καρδίας μου: «Ἡ ἀρετὴ μου κλονίζεται. Μὴ μὲ καταλίπῃς, Θεέ μου. Σπεῦσον, ἔλθε πρὸς βοήθειάν μου. Δεῖξόν μοι τὸ πρόσωπόν σου καὶ σωθήσομαι».

Οὕτως ἀπολαμβάνω δυνάμεις, ὅπως ἀντιστῶ εἰς τὸν πειρασμόν. Οὕτως ἀναγεννᾶται ἐν ἐμοὶ ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ ἀνακτήσω τὴν πάλαι γαλήνην μου, μόνον ἀπέλθω τῶν μερῶν τούτων. Ὁ δαίμων προσπαθεῖ μανιωδῶς νὰ προσελκύσῃται εἰς ἐαυτὸν τὰ διαυγῆ νάματα τοῦ Ἰορδάνου, ἅτινα εἰσὶν αἱ ψυχαὶ αἱ πρὸς Θεὸν ἀφιερωμέναι. Κατ' αὐτῶν συνομοτεῖ ἡ κόλασις καὶ ἀπολύει ἅπαντα τὰ τέρατα αὐτῆς.

Ὁ Ἅγιος Μακάριος εἶπεν: «Δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν, διότι αἱ ψυχαὶ αὗται ἠμάρτησαν, ἀλλὰ διότι δὲν ἠμάρτησαν». Ἐγὼ, ἐν τούτοις, θὰ ἀντισταθῶ καὶ δὲν θὰ ἀμαρτήσω. Ὁ Θεὸς βοηθός μου.

*

**

6 Ἰουνίου.

Ἡ τροφὸς τῆς Πεπίτας, ἤδη κλειδοῦχος αὐτῆς, εἶνε, ὡς λέγει ὁ πατήρ μου, μία καλὴ γυναικᾶρα ἀδόλεσχος, φαιδρᾶ

καὶ ἐπιτηδεῖα, ὅπως ἄλλοι. Ὑπανδρεύθη τὸν υἱὸν τοῦ μᾶστρο-Κενθία, καὶ ἐκληρονόμησε παρὰ τοῦ πατρὸς ὅ,τι ὁ υἱὸς δὲν εἶχε κληρονομήσει, δηλαδὴ μίαν μεγάλην εὐκολίαν διὰ τὰς τέχνας καὶ τὴν ἐργασίαν. Ἡ διαφορὰ μόνον συνίσταται εἰς τὸ ὅτι, ὁ μὲν μᾶστρο-Κενθίας κατεσκεύαζε κοχλίας ἐλαιοπιεστηρίων, ἐπεδιόρθωνε τοὺς τροχοὺς τῶν ἀμαξίων, ἢ κατεσκεύαζεν ἄροτρα, ἢ δὲ νύμφη του κάμνει γλυκύσματα, σιρόπια σταφυλῆς, καὶ ἄλλα λιχνεύματα. Ὁ πενητὸς ἐξήσκει τὰς χρησίμους τέχνας ἢ δὲ νύμφη τὰς ἡδονικὰς, ἢ τοῦλάχιστον συγκεχωρημένας.

Ἡ Ἀντωνία, διότι οὕτως ὀνομάζεται, ἔχει, ἢ λαμβάνει, τὴν μεγαλειότεραν οἰκειότητα μεθ' ὄλου τοῦ ἀρχοντολογείου. Εἰς ὅλας τὰς οἰκίας εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται ὡς εἰς τὴν ἰδικήν της. Εἰς ὅλους τοὺς νεανίσκους καὶ τὰς νεάνιδας τῆς ἡλικίας τῆς Πεπίτας, ἢ 4 — 5 ἔτη μείζονας, ὁμιλεῖ μετ' οἰκειότητος τὸς ὀνομάζει παιδιὰ της καὶ τοὺς μεταχειρίζεται ὡς εἰ τοὺς εἶχεν ἀναθρέψει εἰς τοὺς κόλπους της.

Εἰς ἐμὲ ὁμιλεῖ ἐπίσης ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Ἔρχεται πρὸς ἐπίσκεψίν μου, ἐμβαίνει εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ἤδη πολλὰς μοὶ εἶπεν ὅτι εἶμαι ἀχάριστος, καὶ ὅτι κάμνω κακὰ νὰ μὴ πηγαίνω νὰ βλέπω τὴν κυρίαν της.

Ὁ πατήρ μου, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τίποτε, μὲ κατηγορεῖ ὡς ἰδιότροπον μὲ ὀνομάζει κουκουβάρα, καὶ μὲ βιάζει πάντοτε νὰ πηγαίνω ἐκ νέου εἰς τὴν συναναστροφὴν. Χθὲς τὸ ἑσπέρας δὲν ἠδυνήθην πλέον νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὰς ἐπανειλημμένας παρακλεύσεις του, καὶ ἐπῆγα πάλιν ἐνωρίς, ὅταν ὁ πατήρ μου ἐπορεύθη νὰ κάμῃ τοὺς λογαριασμοὺς του μετὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ.

Ἐῖθε νὰ μὴ ἐπορευόμην.

Ἡ Πεπίπα ἦτο μόνη. Μόλις συνητηθήμεν, μόλις ἐχαιρετήθημεν, ἠρυσθίσαμε ἀμφότεροι. Ἐτείναμεν τὰς χεῖρας δειλῶς, χωρὶς νὰ προφέρωμεν λέξιν.

Δὲν ἔθλιψα τὴν χεῖρά της, οὐδ' αὐτὴ τὴν ἰδικήν μου, ἀλλ' ὅμως ἐκρατήσαμεν αὐτὰς ἠνωμέναις ἐπὶ βραχῦ.

Ἐν τῷ βλέμματι, ὅπερ ἢ Πεπίτα μοὶ ἀπηύθυνεν, οὐδὲν τὸ ἐρωτικὸν ἐνουπῆρχεν, ἀλλὰ μόνον φυλία, συμπάθεια καὶ βαθεῖα θλίψις.

Εἶχε μαντεύσει τὴν ἐσωτερικὴν πάλην μου ἐννόησεν ὅτι ὁ θεὸς ἔρω εἶχε θριαμβεύσει ἐν τῇ ψυχῇ μου, ὅτι ἡ ἀπόφασίς μου τοῦ νὰ μὴ τὴν ἀγαπῶ ἦτο σταθερὰ καὶ ἀμετάτρεπτος.

Δὲν ἐτόλμα νὰ παραπονεθῇ κατ' ἐμοῦ. Δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ παραπονεθῇ ἐναντίον μου. Τὸ δίκαιον ἦτο μετ' ἐμοῦ. Στεναγμός, μόλις αἰσθητός, ἐξεληθὼν τῶν ἡμιανοικτῶν δροσερῶν χειλέων της, κατέδειξε πόσον ἔλυπετο.

Αἱ χεῖρές μας ἔμεναν ἔτι ἠνωμέναι. Ἀμφότεροι εἴμεθα σιωπηλοί. Πῶς νὰ τῇ εἶπω ὅτι ἐγὼ δὲν ἤμην δι' αὐτήν, οὐδ' αὐτὴ δι' ἐμέ; ὅτι ἔπρεπε νὰ χωρισθῶμεν διὰ παντός;

Ἐν τούτοις ὅ,τι δὲν τῇ εἶπον διὰ τῶν χειλέων τῇ εἶπον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Τὸ αὐστηρὸν βλέμμα μου ἐπεβεβαίωσε τοὺς φόβους της, καὶ τὴν ἔπεισε περὶ τῆς ἀμετακλήτου ἀποφάσεώς μου.

Ἀμέσως ἐπεσκιάσθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς.

Ὀλόκληρον τὸ ὄραϊόν της πρόσωπον, ἤδη κεκαλυμμένον ὑπ' ὠχρότητος διαφρανοῦς, συνεσπίασθη εἰς ὠραιότατην ἔκφρασιν μελαγχολίας. Ὁμοιάζει τὴν Παναγίαν τῶν Θλίψεων. Δύο δάκρυα ἐξῆλθον βραδέως τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ ἤρχισαν νὰ κυλίωται ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

A. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΛΙΑ

[Συνέχεια]

Ἡ νύξ ἰκανῶς εἶχεν ἤδη προχωρήσει, καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Κάρπου εἰς μάτην ἀνέμενε αὐτόν. Τεταραγμένη ἐκ τῆς ἀσυνήθους ταύτης διαγωγῆς τοῦ συζύγου της ἀπεράσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον πρὸς ἀνεύρεσίν του, ὑποπεύουσα κακόν τι. Διηυθύνθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς της, ὃν εὔρε κοιμώμενον, καὶ διηγήθη αὐτῷ περὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ συζύγου της.

Ὁ πατήρ αὐτῆς ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ εἰδήσει ταύτη, συμπαρέλαβε τὴν θυγατέρα του καὶ ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ γαμβροῦ του ἀπὸ τὸ χωρίον. Ἀπάσαι αἱ καλύβαι τοῦ χωρίου ἦσαν κατακλειστοὶ καὶ μόνον ἀπομεμακρυσμένα ἄσματα καὶ διαλείπουσαι ὑλακαὶ κυνῶν ἐμαρτύρουν ὅτι τὸ χωρίον ἦτο κατακημένον.

Εἰς γωνίαν τινά, μέλαν τι ἀντικείμενον εἰλκύσατο τὴν προσοχὴν των.

Ἐπλησίασαν.

Ἦτο μουζίκος βεβακχευμένος, ὅστις ἔκλυπεν ἐπὶ τῆς γωνίας ἐμῶν.

Ὁ πατήρ τῆς Ἀγραφένας ἀπετάθη πρὸς αὐτόν καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν εἶδε που τὸν Κάρπον, ἀλλὰ μὴ λαθῶν ἀπάντησιν ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Ἐφθασαν εἰς καπηλειόν τι ὁ κάπηλος ἠτομαζέτο νὰ κλείσῃ, ἀποδιώξας πρὸ μικροῦ τὸν τελευταῖον πελάτην του, ὃν εἶχεν ἤδη ἀπογυμνώσει καὶ τοῦ τελευταίου καπηλείου του, καὶ ἔρριψεν αὐτόν ἔξω εἰς τὸν βόρβρον. Αἴφνης ἰδὼν οὗτος τὸν Ἰβάν Πετρόβιτς μετὰ τῆς θυγατρὸς του ἐν τοιαύτῃ προκεχωρημένῃ ὥρᾳ, ἠρώτησεν αὐτοὺς περὶ τοῦ αἰτίου.

— Ὁ Κάρπος δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη τέτοια ὥρα στὸ σπίτι του καὶ δὲν ἔξερομε τί ἔπαθεν, ἀπεκρίθη ὁ Ἰβάν Πετρόβιτς, μήπως τὸν εἶδες; ἐπηρώτησε.

— Κάποιος νομίζω μοῦ εἶπε πῶς τὸν εἶδε μὲ τοὺς δύο ξένους καὶ ἔπιναν εἰς τὸ καπηλεῖο τοῦ Ἑβραίου. Αὐτὸν ἐρώτησε καὶ θὰ σοῦ πῇ.

Ὁ Ἰουδαῖος ἐρωτηθεὶς ἀπεκρίθη, ὅτι οἱ δύο φίλοι του, μετὰ τῶν ὁποίων συνέπιναν ἀπὸ πρωίας, τὸν ἐπῆραν νὰ τὸν συνοδεύσουν εἰς τὸ σπίτι του, διότι ἦτο

τόσον μεθυσμένος, ὥστε δὲν ἦτο εἰς κατὰστασιν νὰ ὑπάγῃ μόνος του.

Οἱ ξένοι οὗτοι ἦσαν γνωστοὶ εἰς τοὺς χωρικοὺς, ὡς κτηνέμποροι καὶ ἐγνωρίζον πάντες αὐτοὺς ὡς κερδοσκοποὺς καὶ ἀπατεῶνας, οὐδέποτε ὅμως καὶ ὡς ληστές. Ἐν τούτοις ὁ Ἰβάν Πετρόβιτς ἤρξατο κάπως ἀνησυχῶν.

Ἡ δυστυχὴς Ἀγραφένα ἠτένισε τὸν πατέρα της προσπαθοῦσα νὰ ἐννοήσῃ τι ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του ὅθεν ἤρξατο ὀδυρομένη καὶ ἀποσπῶσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἑβραίου ἐφάνετο ἀπίστευτος, ἀλλ' οὐδὲν ἤσπον ἐδέησε νὰ πεισθῶσι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων του καὶ ἔλαβον τὴν πρὸς τὴν καλύβην ἄγουσαν.

Διήλθον διὰ τοῦ δάσους.

Σκότος ψηλαφητὸν ἐκάλυπτε τὰ πάντα καὶ βαθεῖα σιγὴ ἐβασιλευε πανταχοῦ, διακοπτομένη ἐνίοτε ἐκ τῶν πνιγομένων θρήνων τῆς Ἀγραφένας. Αἴφνης ρογγαλισμὸς ἐν μέσῳ τῆς ἀπολύτου ταύτης νηνεμίας ἔκαμε τοὺς νυκτιπόρους νὰ σταματήσωσιν ἔντρομοι.

Προῦχώρησαν βήματά τινα.

Οἱ πόδες τοῦ Ἰβάν Πετρόβιτς προσέκοψαν αἴφνης ἐπὶ μαλακοῦ τινος ἀντικειμένου, ὅπερ ἔκαμεν αὐτόν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ κατὰ ἓν βῆμα.

Ἡ Ἀγραφένα ἔβαλε κραυγὴν καὶ μὴ δυναμένη νὰ κρατηθῇ εἰς τοὺς πόδας της κατέπεσε λιπόθυμος. Ὁ πατήρ αὐτῆς, συνελθὼν ἐκ τῆς πρώτης ἐκπλήξεως, ἐπλησίασε καὶ ἔκλυψεν ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ ἐκείνου ἀντικειμένου.

Ἦτο ὁ μονόφθαλμος, ὅστις ἔρεγγεν ὄσον ἠδύνατο σφοδρότερον.

Ἡ χεὶρ τοῦ χωρικοῦ ἔψυσε τὸ πρόσωπον τοῦ ληστοῦ καὶ εὐρούσα αὐτὸ θερμὸν ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως.

— Ποιὸς εἶσαι σύ; ἠρώτησεν ὠθῶν τὸν ἄγνωστον εἰς τὸν ὄμον.

— Ἄ! Τί εἶνε; ἐτραύλισεν ὁ μονόφθαλμος καὶ ἐπειράθη ν' ἀνακαθήσῃ τρίβων τὸν μόνον ὀφθαλμόν του.

— Μὴν ἔτυχε νὰ ἰδῆς τὸν Κάρπο Ἀντωνιτς, ἠρώτησεν ὁ γέρον.

— Ποιὸς; ... ἐγὼ; ... Τὸν ἐπήγαμε στὸ σπίτι του, ἀπεκρίθη διακεκομμένως καὶ ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἡ Ἀγραφένα ἐν τούτοις εἶχε συνέλθει καὶ ἤκουσε τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ ἀγνώστου. Ἡ θλίψις καὶ ἀγωνία αὐτῆς μετετρέπη εἰς χαρὰν καὶ ὠρμησεν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅτε οἱ πόδες αὐτῆς περιεπλήχθησαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ συζύγου της καὶ ἀπολέσασα τὴν ἰσορροπίαν κατέπεσεν ἐπ' αὐτοῦ.

— Ποῦ εἶμαι; ... ἠκούσθη ὑπόκωφος ἢ φωνὴ τοῦ Κάρπου.

— Σὺ εἶσαι, Κάρπο μου; — ἀνέκραξε περιχαρῆς ὡς ἀγνωρίσασα τὴν φωνὴν τοῦ συζύγου της ἢ Ἀγραφένα, — εἶσαι καλά; ... Τί ἔπαθες; ...

— Μοῦ κλεψάν τὰ χρήματά μου! Μ' ἐλήστεψαν! Ἄχ, οἱ ἀθεόφοβοι! ὦ, τί θὰ γενῶ ὁ κακομοίρης! ... ἐκραύγα-

σεν αἴφνης ὁ μονόφθαλμος ληστής ὀλο-
λύζων.

Τὸ δάσος ἀντήχει ἐκ τῶν θρήνων τοῦ
κακούργου. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἠγέρθη
τριβῶν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ὁ Ἀκείμ
καὶ προσποιούμενος ὅτι ἀναζητεῖ εἰς τοὺς
κόλπους του, ἔβαλε καὶ αὐτὸς ἀγριωτέ-
ρας ἔτι κραυγὰς καταρώμενος τοὺς κλέ-
πτας.

Ὁ Κάρπος ἀφυπνισθεὶς ἤδη καθ' ὀλο-
κληρίαν ἔφερε μηχανικῶς τὴν χεῖρα εἰς τὸ
ὑπόδημά του καὶ ἐν ἀκαρεῖ θρηνώδης τρι-
ωδία ἐπλήρου τὴν στενὴν ἀτμοσφαῖραν
τοῦ δάσους.

— Τώρα τί κάθεσθε καὶ κλαῖτε ἄν
μωρὰ παιδιὰ! ἐπετίμησεν ὁ ἀγαθὸς γέ-
ρων, ὅσπιν οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ ὑπο-
πτέυσῃ τὸν δόλον εἰς τὴν περίστασιν ταύ-
την. — Ἄς σὺ γίνῃ δὲ ταῦτο μᾶθημα
γιὰ ἄλλη φορὰ! Ἔλα τώρα, Νικήτα, σή-
κω νὰ πηγαίνωμεν, προσέθετο.

Καὶ παραλαβὼν τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν
θυγατέρα του ἐξῆλθον τοῦ δάσους, ἀφί-
σαντες τοὺς δύο ληστές, ὅπως διανεμη-
θῶσιν ἐν ἀνέσει τὴν τοσοῦτον εὐκόλως
ἀποκτηθεῖσαν λείαν των.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Κάρπος ἠγέρθη μεσου-
ρανοῦντος τοῦ ἡλίου, καὶ ἦτο ἀπαρηγό-
ρητος διὰ τὰ ἐπισυμβάντα τῆς προτε-
ραίας. Ἡ ἀπώλεια τῆς ἐξ ἑκατὸν πεντή-
κοντα ρουβλίων περιουσίας του δὲν ἦτο
μικρὰ δι' αὐτόν, πτωχὸν χωρικὸν ὄντα. Στε-
ναγαμοὶ ἀνῆρχοντο ἐκ τοῦ στήθους του καὶ
ἀπέπνιγον τὴν φωνὴν του... Ὅταν ἡ Ἀ-
γραφένα ἔμαθεν, ὅτι ὤφειλον ἀκόμη νὰ
δώσωσιν εἰς τοὺς δύο ξένους τὸν ἵππον
καὶ τὴν ἀγελάδα, οὗς ὁ Κάρπος εἶχε πω-
λήσει καὶ ἔλαβε τὴν ἀξίαν αὐτῶν, ἡ δυσ-
τυχὴς ἐλιποθύμησεν ἐκ νέου. Ὅταν δὲ
συνῆλθε :

— Καὶ τί θὰ κάμωμε τώρα, χωρὶς
χρήματα, χωρὶς ἄλογο καὶ μὲ μιὰ μο-
νάχα ἀγελάδα! Πῶς θὰ ζήσωμε οἱ φτω-
χοὶ! Δὲν εἶχε καλλίτερα νὰ ἴσπαζε τὸ
ποδι σου, ὅταν ἔμπαινες ἰστὸ καπηλειό,
παρὰ τὴ συμφορὰ ποῦ μοῦ φερες ἰστὴν
κεφαλή μου; . . . ὠλόλυξεν ἡ σύζυγος τοῦ
μουζίκου.

Ὁ Κάρπος ἐκάθητο σκυθρωπὸς καὶ σύν-
νους, μὴ προσέχων εἰς τὰς δικαίας μορ-
φὰς τῆς συζύγου του καὶ τὰς θωπεῖας
τοῦ μικροῦ Βάνια. Αἴφνης ἠγέρθη ἀπο-
τόμως καὶ ποιήσας ἀθυμίας χειρονομίαν,
«Αἶ ἰστὸ διάβολο! θ' ἀποθάνω ἐγώ,»
εἶπε καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν. Μάτην
ἡ σύζυγός του προσεπάθησε νὰ τὸν ἐμπο-
δίσει. οὗτος ἀπεσπάσθη βιαίως ἀπ' αὐτῆς
καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ χωρίον ἄγουσαν.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐπέστρεψεν
εἰς τὴν καλύβην του μετὰ τῶν κτηνεμ-
πῶρων ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει. Ὅπως ἀ-
πλλαγῆ τῆς καταπιεζούσης αὐτὸν θλί-
ψεως ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ τῶν χρημάτων του,
ἐπανεῦρε τοὺς δύο ξένους, οἵτινες ἄμα
ὡς εἶδον αὐτὸν ἤρξαντο κλαίοντες ἀπα-
ρηγόρητοι, καὶ ἔπιε μετ' αὐτῶν καὶ ἐμε-
θύσθη μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ ἔξοδα
τὴν φορὰν ταύτην κατέβαλον οἱ φίλοι του.

Ἡ Ἀγραφένα ἄμα εἶδεν αὐτοὺς ἐπάγω-
σεν ἡ δυστυχὴς. Ἠγνόει ποῦ ν' ἀποδώσει
τὴν αἴφνηδιαν ταύτην ἀλλοίωσιν τῆς
διαγωγῆς τοῦ συζύγου της καὶ δὲν ἀπέ-
διδέ ποτε ταύτην εἰς τὴν ἀφορμὴν τῆς
ἀπώλειας τῶν χρημάτων του. Ἠλιπίζεν
οὐδὲν ἦττον, ὅτι παρερχομένης τῆς θλί-
ψεως ταύτης θὰ ἐσυνετίζετο ὁ Κάρπος,
ἀλλ' ἠπατάτο οἰκτρῶς. Οἱ κτηνέμποροι,
παραλαβόντες τὸν ἵππον καὶ τὴν ἀγε-
λάδα, ἀπῆλθον, ἐν μέσῳ τῶν θρήνων καὶ
πρόσθετε τῶν ἀρῶν τῆς Ἀγραφένας.

Τὸν χειμῶνα ἐν Ρωσσίᾳ, οἱ χωρικοὶ
δὲν ἐξέροχοντα εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀλλ' ἐνα-
σχολοῦνται οἴκοι παρασκευάζοντες καὶ
ἐπιδιορθοῦντες τὰ ἄροτρα καὶ ἄλλα γε-
ωργικὰ ἐργαλεῖα.

Ὁ Κάρπος ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀσχο-
λίας ἐπροτίμα ἤδη τὸ καπηλεῖον. Ἠγεί-
ρετο λίαν ἀργὰ καὶ ἐζήτηε χρήματα παρὰ
τῆς συζύγου του· αὕτη κατ' ἀρχὰς μὲν
τῷ ἠρνεῖτο, ἀλλὰ βλέπουσα τοῦτον ἐξ-
οργιζόμενον καὶ λαμβάνοντα ἀπειλητι-
κὴν ἀπέναντι αὐτῆς στάσιν, ἐνέδιδε πα-
ραχρήμα. Ὁ Κάρπος διηυθύνετο ἐσπου-
σμένως εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ ἐξήκολούθει
πράττων οὕτω καθ' ἑκάστην, μεχρισό-
του βαθμηδὸν ἐξήντησεν ὀλοτελῶς τὸ

ἀπολειφθὲν αὐτῷ μικρὸν ἀποταμίξιμα.

Ὁ πενηθὲρός του ἀπεπειράθη νὰ τὸν συμ-
βουλεύσῃ, τὸν ἠπειλήσει μάλιστα ὅτι θὰ
ἀπεκλήρου τὴν θυγατέρα του ἂν δὲν ἤλ-
λασσε διαγωγὴν, ἀλλ' εἰς μᾶτην ἀπέβη-
σαν αἱ συμβουλαί, εἰς οὐδὲν ἀποτέλεσμα
ἀπέληξαν αἱ ἀπειλαί. Ὁ Κάρπος μὴ θέ-
λων νὰ ἐργασθῆ ἔμενε ἀργός, καθήμενος
ἀπὸ πρωῆας εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ διήρ-
χετο τὸν καιρὸν του παίζων χαρτῖα καὶ
πίνων βότκαν· οὕτω δὲ προϊόντος τοῦ
χρόνου σὺν τῇ μέθῃ προσετέθη αὐτῷ καὶ
ἕτερον πάθος—ἡ χαρτοπαιξίκα. Καὶ ἰδοῦ,
τὰ δύο ταῦτα ἀποτρόπαια πάθη ἐκυρί-
ευσαν τὸν φιλόπονον τέως καὶ νηφάλιον
τοῦτον γεωργόν.

Ὅταν τὸ χρήμα ἐξέλιπε τέλειον, σὺν
αὐτῷ δὲ καὶ ὁ ἄρτος, ὁ Κάρπος ἤρχισε
νὰ πωλῆ πᾶν ὅ,τι τῷ ἦτο μᾶλλον πρό-
χειρον. Ἐπώλησε τὴν μόνην ἀπολειφθεῖ-
σαν αὐτῷ ἀγελάδα, κατόπιν ἐπώλησε
καὶ τὸ ἄχρηστον ἤδη καταστὰν ἀμάξιον,
ἐν εὐτελεστάτῃ τιμῇ, προϊόντος δὲ τοῦ
χρόνου, ἀπεγύμνου καὶ αὐτὴν τὴν καλύ-
βην του ἀνεπαισθῆτως, ὅπως κορέννυσι
τὰ ἐν αὐτῷ ἀναγεννηθέντα πάθη.

Ἡ δυστυχὴς σύζυγός του, ἀμοιροῦσα
χαρκατῆρος ἰσχυροῦ, παρεσύρετο ἀσυναί-
σθῆτως ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς καταστρο-
φῆς, μεχρισούτου ἡμέραν τινὰ εὐρέθη ἐπ'
αὐτοῦ τοῦ χεῖλους τῆς ἀβύσσου, ἀνίσχυ-
ρος νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐν αὐτῇ κατα-
πίπτοντα σύζυγόν της.

Ἐν τούτοις οἱ προξενήσαντες αὐτῇ
τὴν συμφορὰν ταύτην ὤχοντο ἀπίοντες
ἀνενόχλητοι. Ἄλλ' ἔστι δίκης ὀφθαλμός.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐ-
ποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104
φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν
Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα
πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν
«Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου
πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ :

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν
ὀλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν

FORTUNÉ BOISGOBEY :

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ,

τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων
τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώ-
σταις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετά-
φρασιν ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ :

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ,

τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς Λευκοφόρου
ἔργον ὑψηλῶν διδασμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώ-
σεως, ἀνεφίχτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετά-
φρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ,

μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν
ἐμποιήσασα αἴσθησιν ἐν Παρισίοις.